Prijs 11 Cts.

Zaterdag 18 April 1942
5e Jaargang Nr. 141

20 APRIL
VERJAARDAG VAN DEN FÜHRER

DE MISTHOORN

SOCIAAL-POLITIEK WEEKBLAD

Nadruk toegestaan, mits met volledige bronvermelding

UITGAVE STICHTING DE MISTHOORN
Hoofdredacteur J. NIJSSE
Redacteuren: Dr. P. MOLENBROEK en ERNST C. H. LOCHT
Redactie en Administratie PRINSENGRACHT 346,
AMSTERDAM-C — Postbus 367 — Telefoon 38895

Abonnementsprijs voor Nederland ƒ 1.25 p. kw.; ƒ 4.75 p. jaar. Buitenland ƒ 6.— per jaar; alles franco per post. Losse nummers 11 cents. — Advertentietarieven op aanvraag. Postgiro 322600 ten name van Stichting De Misthoorn.

DE FÜHRER

„HEM IS ALLES GEGEVEN"

„Op iederen dag en bij iedere aanleiding, die ons ernstig of blij beroert, snellen onze gedachten naar den Führer. Een gelukwensch voor de toekomst of dank voor het beleefde en ontvangene — al komen zij ook uit het diepst van het hart — zijn beide te weinig. Ons door den Führer ontsloten bewustzijn van de dingen, die thans geschieden, omvat alles wat wij kunnen denken en zeggen, en omvat allen, die in trouwe den Führer volgen. Hem is alles gegeven."

(De Rijkscommissaris in zijn Nieuwjaarsboodschap 1942)

HEM is alles gegeven. De Rijkscommissaris heeft in deze woorden zoo treffend tot uitdrukking gebracht, hoe wij den Führer zien — wij, Germaansche nationaal-socialisten.

Wij zien hem als den man wien alles gegeven is: het lot van Duitschland en van Europa, ja, van de heele wereld; het lot van ons allen. Want niemand zal er aan twijfelen, of de uitslag van den strijd, dien de Führer en alle vrije volken hebben aangebonden tegen de verderfelijke machten, waarvan wij zoolang het slachtoffer waren, zal het geheele wereldbeeld veranderen. Deze strijd is de grootste, die ooit door menschelijke gemeenschappen op aarde is gestreden; geen natie of zij is er bij betrokken; geen volk of het zal den terugslag ervan ondervinden.

En laten wij toch vooral niet meenen, dat alleen het uiterlijk aanzicht der wereld zou veranderen, dat dit alles een kwestie is van macht — de macht, die staten vernietigt en volken doet herrijzen. Juist innerlijk, geestelijk en moreel, zal een totaal andere wereldorde onstaan. De nieuwe beschavingsmensch, die inzicht heeft gekregen in het scheppend gebeuren en die het leven weer in zijn volle grootheid overziet, zal de drager zijn van een nieuwe kultuur, een nieuw geloof, een nieuwe wereldbeschouwing. Dat is het, wat wij, Germanen, de wereld zullen brengen, en dat is het, wat de Führer ons geopenbaard heeft: het bewustzijn van de dingen, die geschieden. Uit dat bewustzijn bouwen ònze dadendrang en ònze scheppingswil de nieuwe wereld.

Hem is alles gegeven.
Dat is geloof èn zekerheid.

Wij wéten, dóór ons geloof — en was ooit ergens het geloof sterker dan thans, in dit moment der wereldgeschiedenis, bij ons Germaansche nationaal-socialisten? — wij wéten, dat den Führer alles gegeven is, wat de Voorzienigheid een mensch op aarde kan geven. En om deze wetenschap volgen wij den Führer, die ons tot een Verlosser gewórden is. Toen de bezetting den kleinen Staat der Nederlanden onder de wijde vleugels van den Rijksadelaar bracht, beteekende dat voor ons geen onderdrukking en geen lijden, maar het was een bevrijding, omdat wij dichter waren bij den Führer en eensklaps hecht besloten in het Rijk, dat hij ons bouwt. Sindsdien zijn wij allen, waar wij door onze levenstaak ook mogen zijn geplaatst, soldaten van den Führer, strijders voor zijn wereld.

Dat is een eenvoudige waarheid, waarin alle vragen van den tijd haar oplossing vinden. Velen zijn blind voor die waarheid en kunnen daarom de vraagstukken, die hen kwellen niet van zich afwerpen. Er is maar één oplossing voor alle onrust, uiterlijke en innerlijke: de onvoorwaardelijke solidariteit met de strijdgemeenschap van den Führer, de onvoorwaardelijke bekentenis tot den Führer. Hem is alles gegeven.

Indien wij nu, in grooter verband dan ooit tevoren, den dag herdenken waarop Adolf Hitler geboren werd, dan geschiedt zulks niet in een stortvloed van uiterlijk vertoon. Nu onze Germaansche jongens aan verre fronten de horden slaan, die de joodsche internationale opgetrommeld heeft voor de vernietiging van alle waarachtige levenswaarden en nu het beste bloed van Germanje vloeit, om het leven en de toekomst van onze gemeenschap en een geheele wereld veilig te stellen, nu past geen luidruchtig gejubel. De Führer toeft dag na dag temidden van zijn strijdende helden; de wetenschap van zijn nabijheid geeft Duitschlands zonen onbreekbare krachten en leidt hen ter overwinning. De Germaansche wereld is zich bewust, dat zij voor het eerst sinds vele eeuwen op weg is naar de volkomen bevrijding eener kunstmatige versplintering en een vreemdrassige overheersching; zij is zich bewust, dat de droom van al haar groote strijders: één Germaansche Rijkseenheid onder eigen leiding, werkelijkheid staat te worden. Het is de Führer met zijn soldaten, die dat zal bewerken. Ook dàt is hem gegeven.

Zooals gezegd: wij zullen op dezen 20-sten April onze blijdschap en hulde niet van de daken schreeuwen. Ons verjaarsgeschenk aan den Führer zal het ééne mogelijke zijn, waarvan wij onomstootelijk weten, dat het aanvaard wordt: een daadwerkelijk bewijs van onze onverbrekelijke trouw. De Nederlanders, bewoners van het lage grensland der Centraal-Europeesche ruimte, kunnen vooràl trouw beloven aan den Führer, omdat hij juist òns bij herhaling de vriendenhand heeft toegestoken. Reeds in de proclamatie van 1 Juni 1940 zegt de Führer:

De Duitsche weermacht heeft in den hierdoor noodzakelijk geworden strijd met het Nederlandsche leger al het mogelijke gedaan om de bevolking en het land te sparen. Dit standpunt van Duitsche zijde kwam in hooge mate tegemoet aan de houding zoowel van den Nederlandschen militair alsook van de Nederlandsche burgerbevolking. Het was in overeenstemming met den cultureelen en moreelen stand van het met het Duitsche stamverwante Nederlandsche volk.

De Nederlandsche soldaat heeft echter overal met open vizier en eerlijk gestreden en onze gewonden en gevangenen dienovereenkomstig goed behandeld. De burgerbevolking heeft niet aan den strijd deelgenomen en zich tegenover onze gewonden eveneens naar de wetten der menschelijkheid gedragen.

Met deze woorden eert de Führer den verslagen tegenstander op een wijze, die geen rancune van onze zijde meer toelaat. Ook later heeft de Führer nog enkele malen — o.a. bij het bezoek van de N.S.B.-leiders aan Berlijn — getuigd van zijn bewondering voor onze natie en ons verleden. Ook de Rijkscommissaris — die toch den Führer in dit land vertegenwoordigt — heeft nimmer nagelaten de grootste tegemoetkoming jegens ons te betoonen.

Wij nationaal-socialisten dienen te beseffen, dat, zoolang het volk niet in vol begrip van het gebeuren dezer dagen de toegestoken Duitsche broederhand aanvaardt en met het Rijk samenwerkt tot heil van de Germaansche gemeenschap, op òns de taak rust àl onze krachten tot het uiterste in te spannen om dit volk volwaardig te vertegenwoordigen. De last op onze schouders zal tien- en honderdvoudig zwaar zijn, maar tenslotte hoeven wij niet een deel onzer krachten te reserveeren. Wij kunnen ons in soldatische trouw rond den Führer scharen en ons volledig opofferen voor Germanje.

Het is déze trouw, die reeds vroeger de Germaansche strijdgemeenschap heeft opgebouwd en die haar in stand zal houden. Een trouw, die wij, als nationaal-socialisten, bewijzen met de daad, zoodat òveral in deze gewesten van het Germaansche gebied onze krachten zullen mokeren op het oude en bouwen aan het nieuwe. Want wij zijn des Führers vuist!

LIED DER KÄMPFER

Als wir die Fahne durch das Grauen trugen —
Wir fragten nicht und wußten kaum warum.
Wir folgten, weil die Herzen herrisch schlugen,
Durch Hohn und Haß, marschierten treu und stumm.

So sind wir drohend in den Sieg gezogen.
Wir fragten nicht, wir dienten unserm Schwur.
Die Banner rauschten und die Lieder flogen —
Wir ruhten nicht. Uns riß des Sternbilds Spur.

Auch als der schwarze Tag uns schier zerschmettert,
Wir fragten nicht, wir brachen nicht ins Knie.
Wir folgten dem, das aus der Fahne wettert.
Wir zogen stumm, wenn auch das Herz uns schrie.

Die Vielzuvielen sind versprengt, verlaufen,
Vom Feuer blind, das über uns gebraust.
Die heut marschieren in den erznen Haufen,
Wir fragen nicht. Wir sind des Führers Faust.

Gerhard Schumann.

ONS VOLGEND NUMMER

Wij vestigen reeds thans de aandacht op het volgend nummer van „De Misthoorn", dat een sensationeele onthulling over de vlucht der Oranje's zal bevatten.

BIJ DEN VERJAARDAG VAN DEN FÜHRER

door H. J. WOUDENBERG

> *„Ik ken slechts één adel, den adel van den arbeid."* *(Adolf Hitler)*

DE engelsche minister van oorlog hield dezer dagen een redevoering. Hij verklaarde daarin, zich ervoor te zullen inspannen, om Engeland den oorlog tegen de „machten der duisternis" te doen winnen. Dit was noodig, zoo zeide hij, om **na den oorlog** een „rechtvaardiger maatschappij" te kunnen grondvesten.

Hoe ontroerend schoon klinkt dat alles!

We zouden alleen kunnen vragen, waarom deze rechtvaardiger maatschappij dan niet reeds tot stand gebracht **werd!** Dat had de menschheid de verschrikkingen van den oorlog kunnen besparen.

Heeft de engelsche aristocratie ook niet tijdens den vorigen oorlog dezelfde klanken doen hooren? En wat is er van haar schoone toekomstbeloften toenmaals terecht gekomen? Vraagt men aan die zijde thans niet al te veel van de goedgeloovigheid der wereld?

Toen Winston Churchill, engelsch aristocraat en plutocratische gunsteling der joden, tijdens den vorigen oorlog reeds tot de machthebbers der wereld behoorde, deed een bescheiden duitsche arbeider, naast millioenen andere naamloozen, als korporaal zijn plicht aan het front. Zijn naam, Adolf Hitler, zou den grooten der aarde, hadden zij hem ooit gehoord, niets gezegd hebben. Toch had de Voorzienigheid **hem** uitverkoren om de rechtvaardiger maatschappij, waarover de hooggeboren engelsche heeren slechts snorkende redevoeringen kunnen houden en die zij later dadelijk weer vergeten, voor zijn volk en voor het germaansche ras tot stand te brengen.

Hitler en Churchill.

Twee namen — twee werelden!

Aan de eene zijde het nieuwe, sociale Duitschland, waar de adel van den arbeid, de eer van den werker het hoogste goed van het volk uitmaakt en het maatschappelijk leven beheerscht.

Aan de andere zijde het oude, versleten aristocratische Engeland, waar de geldmachten den adelstand vormen en de arbeider nog altijd niets dan zijn voetveeg is.

Welk dezer voorbeelden wij hier dienen te volgen, is waarlijk geen vraag meer!

Het is Adolf Hitler, de eenvoudige arbeider en frontsoldaat, die tot Führer der germaansche volken geworden is, die ook ons, Nederlanders, de juiste richting gewezen heeft.

Ook hier bouwen wij thans, reeds nu, een nieuwe, rechtvaardiger samenleving! Ook hier heffen wij den arbeid ten troon! Ook hier herstellen wij den arbeider in zijn eer! Ok hier zal straks één enkel, krachtig verbond van den arbeid alle werkers omvatten! Ook hier zal de bedrijfsgemeenschap den grondslag gaan vormen van het economische en sociale leven des volks! Ook hier zullen wij straks slechts één adel kennen, den adel van den arbeid.

Als hierdoor ons volk dan weer een nieuwe toekomst zal zijn bereid, zal het dit danken aan de groote figuur, wiens verjaardag wij thans in vreugde gedenken, omdat hij ook voor Nederland hiertoe den weg heeft aangegeven.

H. J. WOUDENBERG
Commissaris van het N.V.V.

BIJ EEN VERJAARDAG:

ADOLF HITLERS POLITIEK VAN DE DAAD MAAKTE DUITSCHLAND GROOT

OP den twintigsten April viert het Duitsche volk den 53sten verjaardag van zijn Führer, Adolf Hitler. Het viert dezen derden oorlogsverjaardag met een waardigen ernst en in een vast vertrouwen op de uiteindelijke overwinning in den zwaren strijd, die, begonnen om de stad Danzig, ten slotte de geheele wereld in vuur en vlam gezet heeft. De feiten liggen daar, die dit vaste vertrouwen op de overwinning rechtvaardigen. Een zware winter ligt achter ons, die ook ons, strijders op het thuisfront, zijn beproevingen niet heeft gespaard en waarvan de gevolgen ook nu nog zwaar op ons blijven drukken. Doch hoe gemakkelijk hadden wij het, zelfs in onze moeilijkste oogenblikken, vergeleken met de titanenworsteling, die de legers van Duitschland en zijn bondgenooten, ondersteund door de vele dappere vrijwilligers uit alle Europeesche landen, hadden te doorstaan. Want naast den strijd tegen een winter, zooals deze de laatste 140 jaren niet meer was voorgekomen, en die, vele maanden achtereen, het bovenmenschelijke van het uithoudingsvermogen van een ieder vergde, waren daar de horden van Stalin, die in een laatste wanhopige poging om toch nog de verplettering van Europa te bereiken, steeds weer stormliepen op de Duitsche linies. Doch de winter is nu voorbij. Stalin's plannen zijn gesmoord in het bloed van zijn eigen soldaten, gelijk ook het Engelsche offensief in Noord-Afrika mislukte en gelijk ook de strijd, dien Roosevelt op zoo'n lichtvaardige wijze tegen Japan ontketende, op een bittere teleurstelling voor zijn land uitliep. Doorstaan werd de winter van 1941/42, die wellicht de zwaarste was, die het Duitsche volk in zijn geheele historie ooit heeft moeten doormaken. Wat thans voor ons ligt, kan, hoe moeilijk het in zijn oogenblikken ook moge zijn, slechts licht zijn, vergeleken met het voorbije. En het is met deze gedachte, dat het Duitsche volk den marsch naar de lichtende toekomst in vast vertrouwen voortzet!

Wellicht staan wij, tijdgenooten, nog te veel in het heden om reeds nu dezen heldentijd in zijn geheelen omvang en grootte te kunnen overzien. Doch reeds werd één ding zeker voor ons: komende geslachten zullen ons benijden den strijd voor een nieuwe wereld te hebben meegemaakt en het zoet van de overwinning, welke thans komende is, te hebben geproefd.

Daarom is het goed om op den dag van den 20sten April, die een mijlpaal is in het leven van onzen Führer en die daarom tevens een mijlpaal in ons eigen leven behoort te zijn, een oogenblik bezinnend terug te blikken op het verleden. Want slechts wanneer wij dit verleden kennen, zullen wij, nochtans zonder het te doorgronden, het wonder van het heden vermogen te aanschouwen. En wanneer wij zien hoe voor de eerste maal in zijn geschiedenis Duitschland in dezen oorlog naar voren treedt als een hecht aaneengesmeed geheel, bereid en in staat om vermetel en superieur zijn belangen en zijn rechten te behartigen en door te zetten, dan rijst de gestalte van den Führer, aan wiens genie en aan wiens onverwoestbaren ijver dit alles valt te danken, hoog boven ons uit.

ADOLF HITLER. Zijn korte jeugd in zijn geboortedorp Braunau. Zijn opleiding te Linz. Zijn vertrek naar Weenen en zijn verlangen om als kunstenaar, om als bouwmeester vorm te geven aan de gedachten, die toen reeds in hem opbruisten. Zijn leer- en lijdensjaren die hem leiden door armoede en ellende en reeds voor het uitbreken van den eersten wereldoorlog het besef in hem doen rijpen, dat hij voorbestemd is op een nog geheel andere wijze de wereld te verrijken. Het uitbreken van dien oorlog, die hem, slechts onderbroken door den tijd, noodig om te herstellen van veelvuldig opgeloopen verwondingen, vier jaren als vrijwilliger aan het front doen staan. En waarbij hij wegens betoonde dapperheid met vele onderscheidingen, waaronder het IJzeren Kruis 1ste klasse, wordt beloond. En tenslotte de revolutie en de ineenstorting, de verarming en de vernedering van het Duitsche volk, die hem, nadat hij juist vier jaren dit volk gediend heeft met de wapens in de vuist, doen besluiten den strijd opnieuw op te vatten en voort te zetten, thans als politicus.

De historie van de jaren, welke thans volgen, zij is ons allen bekend. Wij weten van de mislukte poging te München, van de opsluiting in de vesting Landsberg, waarin „Mein Kampf" geschreven werd, van de vele moeilijkheden en teleurstellingen, die toch tenslotte met de overwinning bekroond werden. Op 30 Januari 1933 ontvangt Adolf Hitler als opvolger van Von Schleicher, uit handen van den grijzen maarschalk Von Hindenburg, het rijkskanselierschap. Een nieuwe periode in de geschiedenis van Duitschland is aangebroken.

Reeds op 1 Februari 1933 wordt het volk per radio door hem ingelicht omtrent de plannen, welke thans verwezenlijkt zullen worden. „Wat de buitenlandsche politiek betreft," zoo klinkt zijn stem door den aether, „zal de nationale regeering de handhaving der vitale rechten en zoodoende ook het herwinnen der vrijheid van ons volk als haar hoogste taak beschouwen. Door haar vast voornemen, een einde te maken aan de chaotische toestanden in Duitschland, zal zij er toe bijdragen, in de gemeenschap der andere staten een staat van dezelfde waarden en derhalve ook met dezelfde rechten te doen toetreden. Zij is daarbij doordrongen van de beteekenis van haren plicht, met dit vrije, gelijkgerechtigde volk op de bres te staan voor de handhaving en de consolidatie van den vrede, waaraan de wereld meer dan ooit te voren behoefte heeft. Moge ook door alle andere staten begrip hiervoor worden getoond, opdat deze, onze meest oprechte wensch tot welzijn van Europa, ja, van de wereld, vervuld zal worden." Tegelijkertijd werd de hoop uitgesproken, dat het mogelijk zou zijn, dank zij de houding van de rest van de wereld, nooit meer tot uitbreiding van de weermacht (welke toen slechts 100.000 man telde) behoeven over te gaan. En de proclamatie eindigde met de woorden: „Welnu, Duitsch volk, geef ons vier jaren tijd en oordeel dan over ons!"

IN deze vier jaar vond het Duitsche volk zichzelf terug. Een nieuwe orde schiep rust en zekerheid. Arbeid en welvaart keerden terug. De werkloosheid, geesel der kapitalistische maatschappij, verdween. Terwijl Duitschland in 1933 nog circa vijf millioen werkloozen telde, kon het in 1937 reeds aan vreemde arbeidskrachten, die in het eigen vaderland geen werk meer konden vinden, een goed bestaan aanbieden. En ondanks het feit, dat Duitschland van zijn geheele goudvoorraad was beroofd en het zijn internationalen handel slechts onder de grootste opofferingen in stand kon houden, was van de buitenlandsche schuld, die op het oogenblik, dat de Führer de macht aanvaardde niet minder dan negentien milliard mark bedroeg, per 1 Januari 1937 reeds acht milliard terugbetaald. Het Duitsche Rijk werd aaneen gesmeed. Sociale voorzieningen, die het recht op arbeid tegen een behoorlijk loon en onder behoorlijke voorwaarden verzekerden, kwamen tot stand — beter en doeltreffender dan welk land ter wereld ze ook kende. En met ijzeren tucht en volhardende discipline werd toegezien op de nauwgezette naleving van het netwerk van wetten en verordeningen, die door de nationaal-socialistische leiding werden uitgevaardigd. Het Duitsche Rijk hernam zijn plaats als grootste en belangrijkste staat van Europa. Toen bleek, dat in weerwil van vele woorden en beloften en in strijd met datgene wat in 1919 nadrukkelijk te Versailles werd bepaald, Frankrijk, Engeland en de aan deze landen onderworpen staten, niet bereid waren met de ontwapening ernst te maken, doch zich integendeel steeds meer bewapenden, werd op 16 Maart 1935 de dienstplicht afgekondigd. Hoewel nog in datzelfde jaar met Engeland werd overeengekomen, dat de sterkte van de Duitsche vloot slechts 35 pct van die van Engeland zou bedragen. In Januari van dat jaar keerde het Saarland terug tot het Rijk. Ruim 15 jaren van Fransch bestuur waren erop gericht geweest de Saarlanders los te weeken van het vaderland. Doch de Duitsche Saarlanders gaven het duidelijke antwoord: toen het plebisciet werd gehouden sprak slechts 0.4 pct van het totaal uitgebrachte aantal stemmen zich voor de aansluiting bij Frankrijk uit! Duitschland hernam de rechten, welke het reeds te lang waren onthouden! Begin Maart '36 rukten Duitsche troepen het feestende en vlaggende Rijnland binnen — de Rijn was weer Duitsch! En al was het dan op het allerlaatste oogenblik en onder de inspanning van de uiterste krachten gelukt om het binnenlandsche communistische gevaar den kop in te drukken, de regeering bleef zich bewust van het feit, dat Stalin en zijn trawanten loerden op een gelegenheid Duitschland, en met dit land Europa, opnieuw in hun greep te krijgen. Waarop in November 1936 het anti-kominternpact met Japan werd afgesloten. Reeds een jaar later sloot het fascistische Italië, waarmede steeds betere betrekkingen werden onderhouden, zich daarbij aan.

Langen tijd bleef Oostenrijk een zorgenkind. Steeds opnieuw werden moeizame onderhandelingen aangeknoopt met dit land, dat na Versailles een speelbal der reactionaire wereldmachten was gebleven. Doch toen weer bleek, dat de regeering van Schuschnigg niet bereid was tot de oprechte samenwerking, zooals deze toch alleen reeds door de banden des bloeds geboden werd, werd een stap gedaan, die bewees, dat 't Derde Rijk geleid werd door mannen, uit ander hout gesneden dan de regeerders van de republiek van Weimar. Op 12 Maart 1938 marcheerden Duitsche troepen het oude Weenen binnen, waar zij in een onbeschrijflijke geestdrift werden ontvangen. En reeds op 15 Maart hield Adolf Hitler, die twee dagen tevoren voor het eerst sedert vele jaren zijn geboortegrond opnieuw betreden had, te Weenen de historische redevoering, waarin hij de Ostmark welkom heette binnen de grenzen van het Groot-Duitsche Rijk.

IN de vele jaren, die volgden op November '18, had Tsjechoslovakije zich, overeenkomstig het doel waarmede Frankrijk en Engeland dezen staat gegrondvest hadden, ontwikkeld tot een tot de tanden gewapend land, bedoeld als de dolk, die Duitschland, zou het reeds lang verwachte conflict losbreken, in den rug zou steken. Een staat, doch een samenraapsel van volken, die elkaar slechts op één punt schenen te kunnen vinden: de onderdrukking der Sudetenduitschers. Een onhoudbare toestand, welke, wilde althans een laatste mogelijkheid op een blijvenden Europeeschen vrede blijven bestaan, noodzakelijkerwijs geliquideerd diende te worden. Ook hier was het Adolf Hitler, die het aandorst, den pestbuil uit te snijden. „Alle twijfel," zoo verklaarde hij op 26 September 1938 in het Berlijnsche sportpaleis, „moet thans uit de wereld worden geholpen." Hij wees erop — voor het eerst — hoe Duitschland erin geslaagd was, zij het ook onder

(Vervolg op pag. 14)

AAN DEN FÜHRER

OP ZIJN VERJAARDAG

Führer – gij hebt uw volk een zwaard gesmeed
uit zijn verneed'ring, dat het wáarheid schouwend,
weer toekomst zag en op zichzelf vertrouwend,
de ketens brak en hoog de ruimt' in schreed.

Maar daarna – méer dan aan uw vòlk alleen –
hebt gij geschonken aan 't gehéele noorden:
uw levenswil, de spankracht uwer woorden,
dat wij herwonnen wat verloren scheen.

Uw roep ging — als het onweer van een god —
uw legers ver vooruit: in duizend vreezen
zocht men vergeefs de nooddruft te genezen
en maakte met den duivel een komplot....

Uw ijz'ren vuist stiet westwaarts tot aan zee
en maakt' ons eind'lijk vrij, die vaak bedrogen,
weer arbeid vonden en met klare oogen
de grootheid zagen van uw strijd-idee.

En dankbaar, Führer, om 't zoo streng en schoon
gebouw van droomen die verwerk'lijkt worden
uit bloed en bodem tot Germaansche orde
weet elk zich weerbaar uw getrouwe zoon.

Wat kunnen wij, nu gij ons zóoveel schonk,
u schenken, Führer, uit de Nederlanden
dan de belofte dat ook ònze handen
een groot vuur laaien uit een kleine vonk.

Wij zullen trouw zijn, trouw tot in den dood
— wij, de vermeetlen die geen knechtschap dulden,
en vragen: voeg ons volk spijts al zijn schulden
in 't groot're Rijk en maak het mèt u groot.

Uit ons verrijst een jeugd, tot daad bereid
als Geuzen die het Spaansch schavot trotseerden
en op de Theems de Britten mores leerden —
een dàppre jeugd nu gij de Führer zijt.

Führer – gij hebt ook òns een zwaard gesmeed,
Holland en Vlaand'ren, volk van vrije mannen,
gebonden in het bouwwerk van uw plannen –
Führer, wij danken u, wij staan gereed.

GEORGE KETTMANN Jr.

AUG. MOOK:

OP DEZEN DAG

20 APRIL 1942

ZE zongen het in Nederland en ze zongen het in Duitschland: ze zongen het in Frankrijk en ze zongen het in Engeland: ze zongen het overal ter wereld, doch alleen de klanken der woorden waren ànders! 't Was overal in een zelfde melodie en 't was overal met een zelfde enthousiasme, waarmede duizenden en millioenen in eensgezinde harmonie hun kreten naar verlossing uit de hel waarin zij leefden: een hel van rechteloosheid en machteloosheid, ten hemel zongen:

„Ontwaakt, verworpenen der aarde
Ontwaakt, verdoemden in
's hongers sfeer....."

In laaienden hartstocht werden millioenen opgezweept tot opstand en verzet, tot sabotage en tot staking. Het geloof aan Hooger Macht en aan Rechtvaardigheid ging verloren eenerzijds door een schaamteloos parasiteerend priesterdom, anderzijds door een stelselmatig gevoerde propaganda van staten- en gewetenlooze desperado's. Een leegheid groeide in de harten van die kleinen van geest, die goed waren van willen: leegheid, omdat zij 't vertrouwen niet meer hadden en met verbeten trekken op hun gezicht zongen zij mede: in hun oogen glommen de wrok en de haat.... brandend felle haat....

Arbeid? Dat was de vloek die op hen rustte en waardoor zij gedoemd waren gebukt en gebogen door 't leven te gaan! Arbeid? Dat was het troostelooze leven na de jaren-van-school: van 's morgens vroeg tot 's avonds laat verkeeren tusschen machines, zonder licht, in halfduister, in stof en vuil, in smeer en stank: dat was zich kromwerken en kapot tot krepeerens toe met de jeugd als opvolger!

Arbeid? Dat was de slavernij om brood-en-rust voor 't niet gevraagde leven: dat was het wonen in een huurkazerne met uitgesleten trap met z'n zessen huizen-op-één-étage. Dàt.... en nog véél meer: beroerdigheid.... ellende.... zorg.... en niks.... niks anders.... geen vooruitzichten... geen perspectieven... geen horizon met ook maar zoo'n friemeltje Dageraad.... 't was zich overgeleverd weten.... het bezitloos zijn.... rechteloos.... machteloos.... Arbeid?.... Dat wàs: Proletarier zijn! Proletarier... 't tròtsch zijn, 't tròtsch zijn op 't gemis van alle levensgevoel: van durf: van al datgene wat den mensch Mensch maakt!

Ze zongen het in Nederland:

De Staat verdrukt.... de Wet is
logen
De Rijkaard leeft zelfzuchtig
voort....

zij, die werkten in de spinnerijen en zij die werkten in de havens, zij, die leefden op het land en zij die vegeteerden in de steden.... en ze zongen het in Duitschland en in Frankrijk, in Engeland en in heel Europa.... en gezamenlijk rukten zij op tegen den gezamenlijken vijand.... en gezamenlijk predikten zij den Haat en het Evangelie van den Klassenstrijd. En op voorbeeld van 't staalkoude, hartelooze kapitalisme van geld-stinkt-niet en cultures en annacondacoppermijnen, zagen ook zij in gewaande grootheid, hun arbeid als koopwaar van internationale waarde en zij vergaten dat toch zij het waren die zich

GEBONDEN MOESTEN WETEN
AAN DEN BODEM

waarop éëns hun wieg had gestaan, dat zij 't toch waren, die

VERBONDEN WAREN
DOOR HUN BLOED!

En zij praatten over solidariteit.... met arbeiders, vèr van hun haardsteden.... terwijl de kameraden náást hen verrekten in zorg en ellende! Zij praatten over broederschap.... en zij sloten de oogen voor den kommer en de ellende hunner naaste verwanten....

Zoo waren zij ontvankelijk voor de prediking van hen, die hun moedeloosheid en hun geloof in valsch geformuleerde idealen aangrepen voor de verwerkelijking van sinistere, bedekte plannen: plannen tot een verdere verellendiging van de werkende massa's.... tot een triomfeerend jodendom.... en welig tierde het zaad der klassenstrijdgedachte!

Klassenstrijd! Dat zou beteekenen: vernietiging van dat vervloekte uitbuitingsstelsel! Dat zou beteekenen: vrijheid! Dat zou beteekenen: Geluk! Dat zou beteekenen.... ja.... wat zou dat nog meer beteekenen? Dat 't de vernietiging beteekende van het voor de samenleving noodzakelijke productieapparaat, daar dachten zij niet aan! Dat 't distributieapparaat niet in staat zou zijn aan de geringste eischen te voldoen, werd vergeten! Dat alle klassenstrijdleuzen LEUZEN waren, 't drong niet tot hen door....

En wanneer thans in deze dagen van Revolutie de commissaris van het N.V.V., kameraad Woudenberg, van stad tot stad en van fabriek tot fabriek het land doortrekt en in alle groote en kleine bedrijven spreekt over

ARBEIDSEER en ARBEIDSVREDE,

de nieuwe begrippen van de nieuwe arbeidswereld, dan ontmoeten hem overal vreemde blikken! Arbeidseer? Wat koopt men daarvoor? Die machines moeten worden geslóópt, want alleen dàt beteekent het eind van de werkloosheid! Arbeidsvrede? Waarvoor zou dat goed zijn? Die geldwolfbazen, die moeten tegen 't muurtje.... pief, paf poef.... en die reizigers ook.... en al die andere opvreters! Al die jaren vóór deze werd precies andersom verteld.... en niet-begrijpend kijken verwonderde oogen in ongeloof om 't gehoorde, om 't nieuwe, in scepticisme om zich....

En dàn gedenken wij op dezen dag, op dezen 20sten April 1942, den man, die 't in titanenkamp heeft bestaan zijn Volk van wissen ondergang te redden en tot nieuw leven te roepen, die Europa bevrijdde uit de klauwen van Jodendom en bolsjewisme en het in zelfden titanenkamp, door heilig geloof en diepinnige overtuiging voerde tot de volle erkenning van deze begrippen: van arbeidseer.... van arbeidsvrede.... van arbeidsgeluk:

ADOLF HITLER

Adolf Hitler.... éëns frontsoldaat.... nú: Führer aller Germanen.... maar frontsoldaat.... geblèven! Die in machtig geloof aan de kracht, in overtuiging van de waarde vàn zijn volk, dit van zijn zelf opgelegde minderwaardigheidsproletariercomplex wist te bevrijden en 't voerde tot opstanding! 't Voerde tot nieuw leven!

ARBEIDSEER! Dat beteekende na een halve eeuw van volksverdommende propaganda het einde van het waanzinnige feit, dat in dit liberaal - plutocratisch - kapitalistische stelsel slechts minachting en nog eens minachting bestond voor lichamelijken arbeid! De waardeering van den Mensch werd bepaald naar de soort van arbeid, die door hem werd verricht: vorm en kwaliteit vermochten geen invloed uit te oefenen: de waarde voor de gemeenschap als zoodanig bleef buiten beoordeeling! Men vergat, dat de arbeid van den man op de vuurplaat van den grooten oceaanstoomer van evenveel waarde was als het herssenwerk van den kapitein op de hooge commandobrug. Zonder beider kracht zou het schip tot stil-liggen gedoemd zijn, tot het worden van een speelbal der golven....

ARBEIDSVREDE! Dat beteekende het einde van geschuwde stakingen en gevreesde uitsluitingen, van het in beide gevallen stopzetten van de voor de gemeenschap noodzakelijke productie van levensmiddelen, van kleeding, van huisraad, van kolen, van licht, al datgene wat de gemeenschap behoeft. Het wapen van den klassenstrijd was in de kern hetzelfde wapen als dat waarmede een zich europeesch noemende staat trachtte andere europeesche staten uit te hongeren: ook in den klassenstrijd waren het de vrouwen en de kinderen, die als bleeke, wilskrachtarme minimumlijders werden geslachtofferd.

ARBEIDSGELUK! Dat beteekende het einde van 't grauw-troostelooze aanzien en de zwart-troostelooze vooruitzichten, welke éëns het leven van den arbeid tot een bloedeloos vegeteeren maakten!

Met het herstel van de arbeidseer, het bereiken der arbeidsvrede, het scheppen van het arbeidsgeluk, is de waarachtige opbouw van het socialisme aangebroken: het daadwerkelijke socialisme: het

NATIONAALSOCIALISME.

In dienst van de Gemeenschap! Waarin elk lid der gemeenschap tot dezen dienst verplicht is! Waarin elke volksgenoot op de plaats, waar hij gesteld is door ontwikkeling en aanleg tot taak heeft het algemeen belang te dienen en te verdedigen! De gemeenschap harerzijds zorgt er voor, dat er gelegenheid is dezen plicht te kunnen uitoefenen, dat ieder zich kan ontwikkelen en met raad en daad wordt bijgestaan! Werkloosheid, de dreiging van 't vermolmde, thans in ontbinding verkeerend demo-liberale stelsel, behoort daardoor voorgoed tot een ver, tot een bang verleden!

Zoo zien wij, dat in de korte spanne tijds, dat de Führer Adolf Hitler zijn volk kon leiden, reeds machtige werken tot stand kwamen: op het gebied der volksgezondheid werden arbeiderswoningen licht en frisch gebouwd. Medische hulp voor het werkend volk kwam tot stand. Arbeidslokalen werden verbeterd. Vacantieregelingen werden getroffen. Moeder en kind kregen bizondere zorg. Iedere arbeider kan kosteloos advies inwinnen over arbeidskwesties. Juiste beroepskeuze en -opleiding zorgen voor den juisten man op de juiste plaats. Beroepswedstrijden worden telkenjare door de arbeidsgemeenschappen in edelen kamp gevoerd om 't kunnen en 't presteeren te meten en te bewijzen.

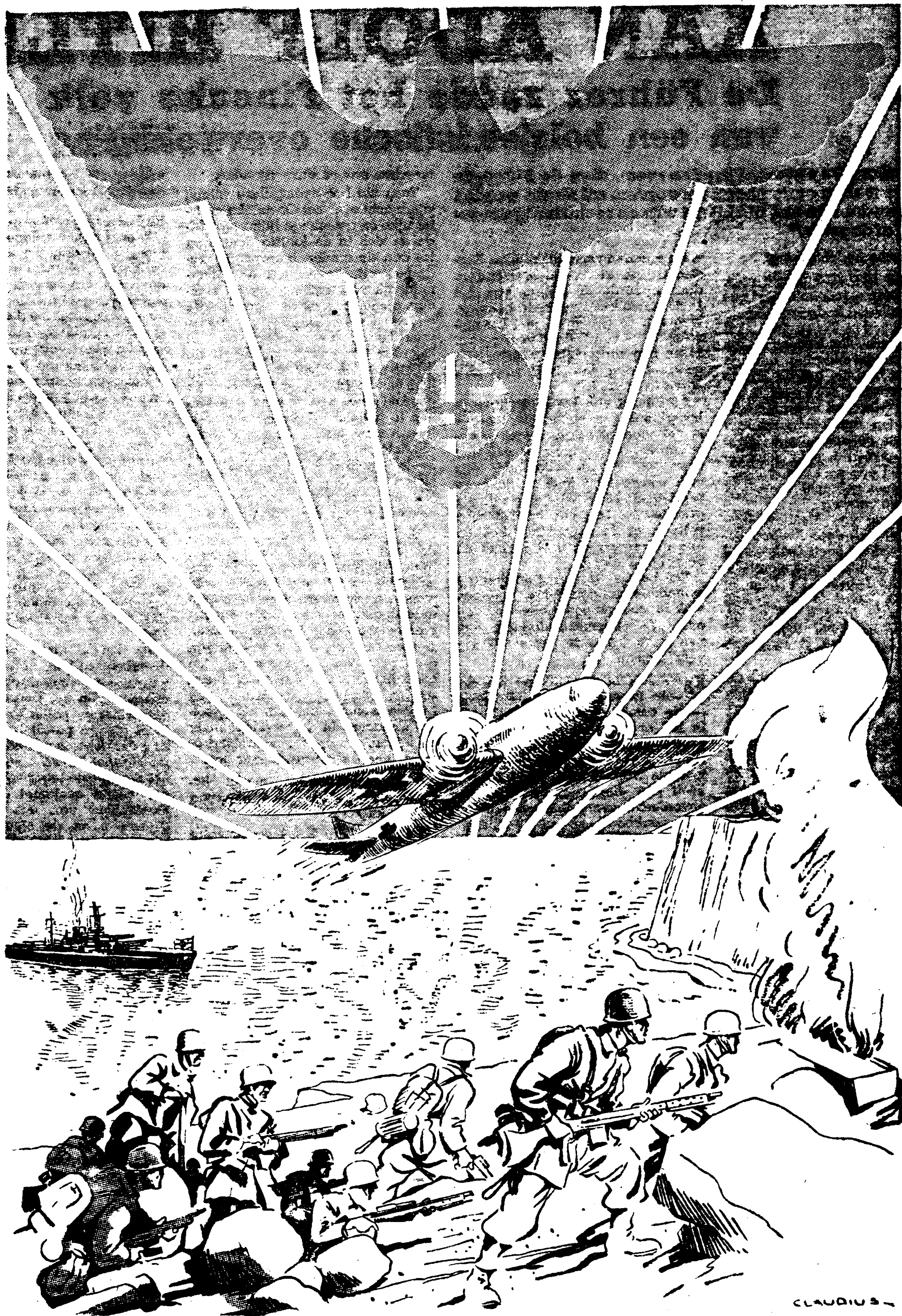
„Kraft durch Freude" biedt ontspanning op velerlei gebied waar dit tot nu toe voor den arbeider niet mogelijk was: verre reizen op groote schepen geven de vacanties nieuwe perspectieven!

Schouwburgen en musea zijn voor 't werkend volk wijd open gesteld. Gemotoriseerde tooneel-, muziek-, variétégezelschappen kennen geen tijd of afstand meer en brengen met hun komst vreugde en ontspanning tot in de kleinste stad en in het meest afgelegen dorp.

En verder, véél verder zou al dit sociale, opbouwende werk reeds zijn gevorderd, wanneer in September 1939 het georganiseerde Jodendom het niet noodig had gevonden een eind te moeten gaan maken aan de bevrijding van den Arbeid: de opbouw van het socialisme-van-de-daad moge dan sedert dien dag wel niet stop zijn gezet, dat het ernstige vertragingen en belemmeringen ondervindt, zal niemand willen noch durven ontkennen. Doch niettemin breekt nieuwe Dageraad zich baan! Het is niet mogelijk de zon te beletten op te stijgen uit den horizont.... het zal niet mogelijk zijn de komst te verhinderen van het Ideaal naar welks verwezenlijking de gedachten en droomen, 't willen en 't streven uitgaan, dag aan dag en uur aan uur, van millioenen en millioenen arbeidskameraden: van hoog tot laag, van jong tot oud, vereenigd en bezield door één machtig voorbeeld!

Führer! Führer der Germanen!
Op dezen dag onzen diepen, diepen dank! Voor 't vele wat gij deedt voor het werkend volk in al zijn lagen!
Voor het werkend volk.... óók van Nederland! Dat weldra de dag moge komen om verder te bouwen aan 't huis van Europa.... rustig.... en ongestoord!

Führer!
Führer aller Germanen!
Sieg Heil! Drieweef „Sieg Heil!"

CLAUDIUS
FÜHRERDAG 1942
VASTBERADENER DAN OOIT!

FINLANDS TROUW AAN ADOLF HITLER

De Führer redde het Finsche volk van een bolsjewistische overweldiging

Sven Hedin: „De onvergelijkelijke roem, dien de Führer in den succesvollen oorlog heeft verworven, zal straks worden overtroffen door de eer, die hij als wijs en rechtzinnig vredestichter zal oogsten."

(Finsche berichtgeving)

IN ADOLF HITLER'S groote rede, die de propaganda-minister van Groot-Duitschland in de vroege morgenuren van den 22sten Juni 1941 voor den Deutschlandsender las, en die de oorlogsverklaring aan de Sovjet-Unie bevatte, gaf de Führer van het Duitsche Volk over de in den herfst van het voorafgaande jaar met den Russischen minister van Staat en Buitenlandsche Zaken in Berlijn gevoerde onderhandelingen, waarbij ook de Finsche kwestie naar voren gebracht werd, o.a. het volgende verslag:

„De vraag van Molotov: Rusland voelt zich door Finland bedreigd. Rusland heeft besloten dit niet te dulden. Is Duitschland bereid Finland geenerlei hulp te bieden en vooral, is het geneigd alle Duitsche troepen, die ter aflossing op doortocht waren naar Kirkkeniemi (Kirkenes), onmiddellijk terug te trekken?

Mijn antwoord: Duitschland heeft nu zoowel als vroeger géén politieke belangen in Finland. Maar Duitschland kan de mogelijkheid van een nieuwen oorlog van Russische zijde tegen het kleine Finsche volk niet dulden, te minder, waar wij nooit gelooven konden, dat Rusland van de zijde van Finland gevaar dreigt. Wij hopen echter überhaupt niet, dat de Oostzee nog eens een slagveld aan haar kust krijgt."

Nadat de veldtocht in het Oosten meer dan drie maanden succesvol had voortgeduurd en de Duitsche strijdkrachten zich gereed maakten voor een nieuw, beslissend offensief in grooten stijl, vaardigde Adolf Hitler op 2 October 1941 een dagorder aan zijn leger uit, waarin hij o.a. zei:

„Van het Noorden, waar onze zoo ongemeen dappere Finsche bondgenooten voor de tweede maal hun heldhaftigheid bewijzen, tot aan den Krim staat gij thans, vereenigd met de divisies der Slowaken, Hongaren, Italianen en Roemenen, ongeveer 1000 km diep in het vijandelijke land."

En een dag later in Berlijn zei Adolf Hitler in zijn bij de openingsplechtigheid van het Duitsche Winterhulpwerk gehouden rede o.a. het volgende:

„In het Noorden strijdt Finland — een waar heldenvolk. Op zijn uitgestrekte front strijdt Finland alleen, met eigen krachten, dapper en taai."

Met zijn duidelijke en onvoorwaardelijke woorden tot den Russischen minister van Staat en Buitenlandsche Zaken: „Ik kan geen nieuwen oorlog van Russische zijde tegen het kleine Finsche volk dulden" behoedde Adolf Hitler ons een jaar geleden inderdaad ervoor opnieuw en blijkbaar nog eens alleen voorwerp van den verschrikkelijken Russischen aanval te worden. Door deze daad spaarde de Führer van het Duitsche volk ons voor een ongeluk, waarvan de gevolgen, met het ontzettende lot van Estland voor oogen, zeker nog vreeselijker zouden zijn geweest dan het leed van den „grooten onvrede".

De Führer van het Duitsche volk beperkte er zich echter niet toe ons in het oogenblik van gevaar te beschermen, maar ging er ook toe over den vijand, waaronder ons volk eeuwenlang had te lijden, te vernietigen. Dit is in de eerste plaats geschied tot heil van het Duitsche volk, maar de zegeningen hebben hun uitwerking op heel Europa en vooral op Finland.

Een bewijs, hoe groot en diep de sympathie van den Führer voor ons volk is, vormen zijn eigen woorden over „de ongemeen dappere Finnen", die hij „een waar heldenvolk" noemt.

DAT ADOLF HITLER het Finsche volk tweemaal de hand reikte — de eerste maal geschiedde het in het oogenblik van het grootste gevaar in onze geschiedenis en de tweede maal nu Duitschers en Finnen als wapenbroeders strijden — heeft hier diepe dankbaarheid en onverdeelde sympathie gewekt.

De dankbaarheid van het Finsche volk jegens Adolf Hitler toonde zich weliswaar niet uiterlijk, want wij zijn in onze gevoelsbetuigingen langzaam, maar des te grooter is de dankbaarheid, die stil in de harten der burgers woont. Zij brak zich geen baan in uiterlijke demonstraties, stortte zich ook niet uit in krantenartikelen, maar zij openbaarde zich in de meest waardevolle wijze, die denkbaar is, als heldhaftige strijd van ons leger en ons heele volk tegen den gemeenschappelijken vijand: in de wapenbroederschap, waarbij onze trouw niet door het anglo-democratische sirenengezang tot wankelen kon worden gebracht.

Meer overtuigd dan wellicht eenig ander volk in Europa hebben wij Finnen het gevaar van het communistische Rusland onderkend, en zeker ook onbeschroomder dan welk ander volk ook streden wij ertegen. Daarom begrijpen wij thans beter dan iemand ter wereld, welken grooten en waardevollen dienst Adolf Hitler aan heel Europa en de geheele menschheid door de bevrijding van dit gevaar bewijst.

Zoover onze geschiedenis teruggaat, weten wij, dat onze Finsche voorvaderen tegen Rusland en het slavische ras gestreden hebben en niet te tellen zijn de graven, waarin wij sedert eeuwen de besten van onze zonen moesten bijzetten. Op een steeds kleiner gebied hier in het Noorden drong onze erfvijand ons terug en steeds onvoordeeliger werden de krachtsverhoudingen tusschen ons en onze vijanden.

Toen het bolsjewistische Rusland zijn macht over het Oostelijke, groote, rijke en geweldige Rijk verbreidde en zich in de laatste tien jaren tot aan de tanden bewapende, begrepen wij Finnen, dat wij onvermijdelijk voor den ondergang stonden, als er geen wonder geschiedde en ons redde. En toen die roode reus begon het venster van het Noorden iets te openen, zooals de groote machthebber van Petersburg had voorspeld, scheen het, alsof de doodsklokken van ons volk begonnen te luiden. Wij waren ongeveer in een toestand als de Romeinsche gladiatoren: Het meevoelen van de heele wereld viel ons ten deel, alle staten van den Volkenbond klapten voor ons in de handen, maar wij moesten alleen den dood in gaan.

Doch toen geschiedde het wonder; een van de grootste wonderen in de krijgsgeschiedenis: het kleine, 3.6 millioen tellende Finsche volk was in staat in een strijd van honderd dagen te verhinderen, dat het oorlogsleger van den 180 millioen sterken reus als een wals over zijn grenzen rolde. Toen daarop het oogenblik naderde, dat wij ineen zouden storten, geschiedde een tweede wonder, een van de grootste wonderen in de wereldpolitiek: de vijand, die op het punt stond te overwinnen, sloot vrede met ons.

Een geheimzinnige macht beschermde ons en redde ons van den ondergang.

Men zegt, dat het kwam, omdat Rusland niet met Engeland en Frankrijk in oorlog wilde geraken en er daarom naar streefde juist op dat oogenblik vrede met ons te sluiten, waarop het mogelijk scheen hulp van die zijde te brengen. Het is altijd mogelijk, dat ook zulke faktoren mede van invloed waren op het sluiten van den vrede. Wij Finnen echter hebben de vaste overtuiging, dat deze handeling het sterkst door Duitschland werd beinvloed. Het deed zulks in alle stilte en in het geheim, want nog meer dan voor Engeland was het voor Duitschland van belang vrede te scheppen in het Noorden, niet alleen opdat het Finsche volk voor den ondergang zou worden behoed — Duitschland wist, dat het spoedig weer zou worden gebruikt — maar vooral, omdat Duitschland in geen geval een nieuw front in het Noorden wilde, omdat het reeds destijds tot zijn belangrijkste oorlogsplannen behoorde Denemarken en Noorwegen te bezetten en daardoor een scheiding van Engeland en Rusland te bewerkstelligen.

Als wij de merkwaardige lotgevallen van ons volk tegen dezen historischen achtergrond beschouwen, ons steeds het verschrikkelijke gevaar voor oogen houden, dat ons vanuit het Oosten bedreigde en ons het aandeel van Duitschland aan de redding van ons volk herinneren, dan is het gemakkelijk te begrijpen, dat onze oneindige dankbaarheid jegens dit germaansche volk en zijn genialen Führer onverdeeld en onherroepelijk is.

WANNEER echter de redding van het Finsche volk van den ondergang in de dagen van den winteroorlog een militair en politiek wonder was, dan is toch de levensgeschiedenis van den man, Adolf Hitler, die zoo beslissend op het lot van heel Europa invloed uitoefende, een nog honderd maal grooter wonder. Als onbekende soldaat in den wereldoorlog, die alle verschrikkingen van den oorlog moest meemaken en zelfs een tijdlang het licht van zijn oogen verloren had, trad Adolf Hitler als politiek strijder naar voren. Zijn groep was eerst klein, groeide echter snel, en na een weergaloozen succesvollen strijd plaatste hij zich na tien jaar aan de spits van zijn volk. Het in tallooze partijen versplinterde Duitsche volk groepeerde zich eensgezind rond hem en daardoor was het mogelijk, dat dit door den Versailler vrede verscheurde en gesmade Duitsche volk zich tot een ongekenden bloei verhief.

De zeven jaren vrede tijdens de machtsperiode van Adolf Hitler waren een ononderbroken rotsvaste opkomst van het Duitsche volk: de economische, politieke en militaire bloei gingen parallel en tot verbazing der geheele wereld had de Führer van het Duitsche volk plotseling het machtigste leger van Europa uit den grond gestampt. Met de bekwaamheid van een werkelijken staatsman en de stootkracht van het zwaard had hij alle Duitschers in het Groot-Duitsche Rijk vereenigd en tegelijk zijn volk tot grooten welstand en zijn land tot economischen bloei verheven.

Toen echter de grootste bevelhebber en geniale Führer naar voren trad en begon de wereld te bouwen, verschenen ook de vernietigende krachten. Zij, die den gedwongen vrede van Versailles dicteerden, waarachter de joden en vrijmetselaars van de geheele wereld stonden, stortten in hun grenzenloozen haat Europa in den oorlog en dwongen Adolf Hitler, den grootsten vriend van den wereldvrede, naar het zwaard te grijpen. Zoo begon een nieuwe periode in het leven van dezen gedenkwaardigsten man in de wereldgeschiedenis.

In oorlogen van weinige weken versloeg hij al zijn Europeesche tegenstanders, den een na den ander. Zelfs de sterkste militaire macht van het kontinent, Frankrijk, moest ook de wapens voor het onoverwinnelijke Duitschland neerleggen.

En nu, op dit oogenblik, marcheeren Adolf Hitlers soldaten in het Oosten, waar twee hoofdsteden in de ijzeren omklemming van zijn pantserlegers liggen.

Adolf Hitler volvoert de grootste taak van zijn leven en de geschiedenis dezer eeuw. Het Duitsche volk strijdt tegen een vijand die numeriek meer dan tweemaal zoo groot is en qua oppervlak vele tientallen malen grooter.

Het Duitsche volk heeft in zijn

geheel dezen strijd tegen den vijand van Europa, het bolsjewisme van het Oosten, aanvaard. Het weet, dat de oorlog geweldige inspanningen en offers van hem vraagt, maar het is ook bereid, zonder morren zijn taak te volbrengen, omdat het begrijpt, dat zijn eigen leven en zijn toekomst op het spel staan.

De Duitsche vrouw staat op haar wachtpost voor belangrijke opgaven, terwijl tezelfdertijd het Duitsche leger het gevaar, dat Europa bedreigt, vernietigt. Dubbel ijverig zorgen de Duitsche moeders voor de eischen van haar gezin en Duitschlands dochters vervullen hun arbeidsdienst op duizend verschillende gebieden, zonder naar de lengte van den weekdag of de zwaarte van den arbeid te vragen. Ieder van haar weet, dat wanneer zij haar werk niet zoo goed mogelijk uitvoert, een onderdeel in de groote machinerie fout kan gaan — tot schade van het heele volk. Deze activiteit van Duitschlands vrouwen en alle anderen in het thuisfront is geen propaganda of verblinding, maar offerbereidheid van een volk, dat zich zijn doel en zijn kracht bewust is en waarvan elk lid zijn eigen land wil dienen. Zoo bewijst de Duitsche arbeid weer zijn deugdelijkheid en groote kunnen in elk opzicht. Hij voert het volk door alle moeilijkheden naar een groote toekomst, nadat de vrede weer in het gewonde Europa zal zijn binnengetrokken en de roode nachtmerrie in den nevel van Siberië is verdwenen.

MAAR laten wij ook elders een blik werpen op de Europeesche volken. De meesten hunner kennen tegenwoordig hun taak en overwinnen door ernstigen arbeid hun moeilijkheden. Niet allen echter doen dit; tenminste niet in die mate, als de tijd van den tijd het vergt. Er zijn volken, die nog in dezen tijd alleen aan hun eigen gemakken, hun eigen genoegens en hun eigen geluk denken. De jeugd viert feest en amuseert zich, zonder dat zij door de ouders ernstig wordt gewaarschuwd. Alles schijnt in overvloed voorhanden te zijn. Zij willen van gebrek of nood niet weten.

Zoo wordt echter niet in die landen gehandeld, die nu met de wapens in de hand voor de vrijheid van Europa strijden, dus ook ten gunste van die gemakzuchtige volken. Die landen weten te strijden en zij voeren hun strijd tot een zegevierend einde.

De grootste nachtmerrie der wereld, het meest duivelsche staatssysteem en het gevaarlijkste ras zal spoedig neergeslagen zijn om zich niet meer te verheffen.

De verdienste hiervan komt voor- al Adolf Hitler toe.

In het uur, waarop de Engelsch-Amerikaansche wereld en de achter haar staande joden en vrijmetselaars het grootste levenswerk van Adolf Hitler trachten te vernietigen, door niet alleen met toespraken en smeekbeden, maar ook met daden en wapens den Satan zelf, den grootsten vijand der wereld en der kultuur, te helpen, stijgen hier in het Noorden de gebeden voor de overwinning van Adolf Hitler op en deze gebeden worden door de heldendaden der Finsche soldaten aan het front begeleid.

Het Finsche volk stemt ongetwijfeld eensgezind in met de woorden, die de vriend van Adolf Hitler, Dr. Sven Hedin, die in de laatste jaren Finland vele onschatbare diensten bewees, niet in het minst in Duitschland en juist bij Adolf Hitler, eens in zijn brief aan president P. E. Svinhufvud schreef.

Op 30 Juni 1940 zei Sven Hedin over Adolf Hitler:

„Ook op den thans woedenden oorlog zal een vredescongres volgen. De daar genomen besluiten worden zonder twijfel door een dictator gegeven, maar naar geheel andere principes dan in Versailles zijn gevolgd. Aan de conferentietafel van den nieuwen wereldvrede zal voor nijd en kwaden wil geen plaats zijn en de stoelen van den haat en de wraak zullen daar leeg blijven. De Duitsche Rijkskanselier, die op zijn meteoorsnelle en schitterende baan door het geluk en het succes wordt begeleid en die zelf geen haat jegens andere volken kent, zal, nadat bij grootere machtsvolmaaktheid dan eenig mensch op aarde sinds Christus' geboorte heeft bereikt, op deze hoogte niet duizelig worden en ook zijn macht niet misbruiken, noch afstand doen van de deugden, waardoor de Germanen van jongsaf beroemd zijn: mildheid en vergevingsgezindheid jegens de overwonnenen en gerechtigheid en eerlijkheid jegens alle volken op den wereldbol.

Omdat ik den Duitschen Rijkskanselier ken en op zijn edele, ridderlijke en naar gerechtigheid strevende gezindheid vertrouw, ben ik er van overtuigd, dat hij in staat zal blijken evenzoo goed een vasten en duurzamen wereldvrede te vestigen als den wereldoorlog tot een volkomen overwinning te voeren. De onvergelijkelijke roem, dien hij als Führer van den succesvollen oorlog heeft verworven, zal t.z.t. worden overtroffen door de eer, die hij als wijze en rechtzinnige vredestichter zal oogsten.

Een nieuw Europa zal verrijzen, waarin de volken niet meer tot de tanden gewapend behoeven te zijn en waar de grenzen zoo bepaald zijn, dat geen volk reden tot ontevredenheid heeft — een nieuwe wereld, waarin geen markten zijn voor beursspeculanten en zwendelaars, en waar de loyale internationale handel niet kapotgemaakt wordt door zinlooze tolmuren.

De militaire weg, dien Adolf Hitler in de laatste jaren bewandelde, leidde tot een nieuwe lichte geschiedenisepoche der menschheid.

Een nieuw, geweldig Rijk is ons nabij, een wonderlijke ster glanst boven zijn poort!"

Zoo spreekt Sven Hedin, overtuigend en mooi, en met zijn woorden kunnen alle volksgenooten instemmen. Wij zouden zelfs nog meer willen zeggen:

Adolf Hitler!

Aan U, den grooten Führer van het Duitsche Volk, die ergens ver aan het Oostfront te midden van uw leger staat en het van overwinning tot overwinning leidt, zenden wij Finnen onze hartelijke groeten in diepen dank voor de woorden, die U Finland toedacht en waarvan een enkel woord ons volk redde.

Wij bidden om de overwinning voor Uwe wapenen en bidden God U persoonlijk te zegenen, want de zege Uwer legers en Uw persoonlijke zege is ook onze zege en onze redding.

Geve God, dat de zware bloedoffers, die gij voor het Duitsche Volk op het altaar van Europa brengt, grooten zegen in zich dragen, en en moge de Hoogste het zoo schikken, dat de tijd nabij is, waarop gij in vrede wederom aan den opbouw van een nieuw en gelukkiger Europa kunt werken.

Duitschlands werkprogramma voor het Oosten

(Van onzen Berlijnschen correspondent)

HET werk, dat in de door Duitschland bezette gebieden in het Oosten te verrichten valt, is omvangrijk en veelzijdig. De Duitsche maatregelen moesten uitgaan van den stand van zaken, zooals men die bij den bedrijfsvorm van de Sovjets heeft aangetroffen. Die stand van zaken kwam in hoofdzaak op het volgende neer: De Sovjetregeering had het land op overdreven wijze geïndustrialiseerd. Terwijl in 1931 slechts 18.5 pct van de bevolking bezig waren in de industrie, waren er in 1939 reeds 32.8 pct tewerkgesteld bij dezen tak van bedrijf. Hand in hand met het forceeren van de industrie ging de trek naar de steden. Het platteland werd vrijwel van werkkrachten ontbloot. Aangezien de Sovjets bij de industrialisatie de meeste waarde hechtten aan de productie van bewapeningsmateriaal, werd de consumptiegoederennijverheid op verregaande wijze verwaarloosd.

Ter herstelling van het evenwicht, dat door de bedrijfsmethoden van de Sovjets werd verstoord, wordt van Duitsche zijde naar het verwezenlijken van een *reorganisatieprogramma* gestreefd, dat kan worden samengevat in de volgende vier punten:

1. *In beginsel moet het particuliere bezit alom worden hersteld en de het land bewerkende en op andere wijze actieve menschen moeten hun verantwoordelijkheidsbesef herwinnen. Deze stelregel geldt zoowel voor de boeren als voor de ambachtslieden en ondernemers.*
2. *De overdreven industrialisatie moet ten deele ongedaan worden gemaakt. De industrie dient te worden teruggebracht tot een harmonische verhouding met de nijverheid in het overige Europa, bovenal echter met die in Centraal Europa.*
3. *De bewapeningsindustrie moet het veld ruimen voor de verbruiksgoederennijverheid. De productie van de voornaamste consumptiegoederen, die in het Oosten van Europa noodig zijn, moet ter plaatse zelf worden bewerkstelligd.*
4. *Rusland moet opnieuw de leverancier van voedingsmiddelen en grondstoffen voor Europa worden, dat van zijn kant daarheen de benoodigde industrieele voortbrengselen zal moeten leveren. In het kader van deze taak is het een vereischte, dat de werkkrachten wederom worden teruggevoerd naar het platteland en het landbouwbedrijf.*

Het herstellen van den particulieren eigendom en van het plichtsbesef van de zelfstandig werkende menschen kon en kan slechts gaandeweg geschieden. In het Rijkscommissariaat Oostland kon in de Baltische landen, die slechts een jaar onder bolsjewistisch bewind hebben gestaan, de beoogde toestand reeds tot op groote hoogte worden verkregen en wel in hoofdzaak door het beschikbaar stellen van de onontbeerlijke productiemiddelen. Wat het eigendom aan landerijen, grond en huizen aangaat, zoo moest en moet eerst het vraagstuk omtrent de vorige bezitsrechten worden opgehelderd, alvorens tot eigendomsoverdracht kan worden overgegaan. Bij de groote bedrijven, die staatseigendom waren, werden beheerders aangesteld, die als zaakwaarnemers voor de Duitsche overheid optreden. Naar het Duitsche voorbeeld werden bedrijvigheidsorganen in het leven geroepen, die onder de Bedrijfskamer Oostland in Riga ressorteeren.

Ook in het eigenlijke Rusland gelden dezelfde stelregels. De tenuitvoerlegging daarvan moet evenwel, gezien het twintigjarig bewind van de Sovjets, in een heel wat gematigder tempo geschieden. Dientengevolge staan de zgn. kolchozen voorloopig nog onder leiding en toezicht van Duitsche landbouwkundige aanvoerders. Door het toekennen van hoogere nominale prijzen voor de agrarische voortbrengselen en door het verstrekken van de meest noodige consumptiegoederen werd zorggedragen voor het op dreef helpen van een bedrijfsvorm, die aan den genoemden stelregel beantwoordt. Daarnaast vormt de verbetering en uitbreiding van het Russische verkeersnet in Oost-Westelijke richting één van de meest op den voorgrond tredende taken.

ONTHULLINGEN

UIT

onze „deftige" kringen

DOOR

Mevr. van B., geb. T.

(Nog eens Amsterdam. — A. C. Wertheim en het volk Israël. — Allerlei moois.)

(Gedrukt voor rekening van den schrijver.)

AMSTERDAM,
J. A. FORTUIJN,
1891.

II

Wij besluiten hiermede de eenige weken geleden aangevangen „Onthullingen uit onze „deftige" kringen", anno 1891, waarin Mevr. van B.—T. verschillende jodenfiguren uit het Amsterdam van die dagen belicht.

A. C. Wertheim is niet onpopulair in Amsterdam, ofschoon hij eigenlijk maar geduld wordt, zooals mr. Keuchenius hem dat niet lang geleden in zijn memorie heeft toegeroepen, maar zijn hoofdkracht wortelt in de jodenbuurt. Als hij de Jodenbreestraat doorwandelt, dan ontblooten zich honderden kale en wollige jodenhoofden en kijken met trots op hun beckhoved het „gebentschte poonem."

De Amsterdamsche Israelieten zijn ook bijna uitsluitend de kiezers van A. C. Wertheim en toen hij bij gelegenheid van zijn ongepasten brief aan Keuchenius de echt semietische vrijpostigheid had, te beweren, dat hij in de Eerste Kamer het Nederlandsche volk vertegenwoordigde, verwonderde het mij, dat niemand hem er op wees, wiens mandatair hij eigenlijk in de Kamer is.

Een andere Amsterdamsche jood, die nogal veel praats heeft, al is hij in dat opzicht vergeleken met A. C. maar een zuigeling, is de „baron" Georges Rosenthal. Hij is een nare, nijdige jood en zelfs onder zijn geloofsgenooten zeer weinig gezien. Zijn avonturen in het hotel Pays-bas, met alle mogelijke vertegenwoordigsters der schoone sekse, zijn overbekend; maar minder misschien, dat hij zijn renumeraties voor de ontvangen gunstbewijzen uitkeerde in twijfelachtig zilvergeld, dat toen 68 stond, een feit, dat ons toont, dat een jood altijd handelsman blijft, tot het „moment suprême" toe. Een gewoon sterveling, die zich in een teeder tête-à-tête bevindt, geeft zich geheel en gansch aan het genot van het oogenblik over, de jood verliest ook in zulk een oogenblik zijn koelbloedigheid niet, en in de seconden der hoogste extase berekent hij nog even, hoe bij het gevalletje wat te verdienen is. C'est atroce! „Baron" Georges Rosenthal is natuurlijk ook consul en hij moet een heel respectabel aantal rijkjes hier te Amsterdam vertegenwoordigen.

De joden in Nederland hebben op regeering en bestuur weinig invloed, terwijl ze in Frankrijk alles bezitten: volksvertegenwoordiging, regeering, een groot gedeelte van den grond en het meeste geld, terwijl ze in Duitschland en Oostenrijk reeds een geweldig deel van het roerend kapitaal in handen hebben, terwijl ze zelfs in Italië dagelijks meer terrein winnen, vooral ook op politiek gebied, hebben ze in Nederland niet erg veel te vertellen. Dat is een bewijs, dat de oude bourgeoisie zich zoo vast genesteld heeft, dat zelfs de streken van den jood haar niet uit haar positiën kunnen verdrijven *)

Jaren geleden werd Karel Wertheim, die nog lang niet de ergste was, toen hij zich voor het casino liet voorhangen, eenvoudig weggedeballoteerd, niettegenstaande de heer Alexander van Hemert, die nu ook al tot de versleten grootheden behoort, als zijn parrain optrad. Men vertelt dan ook nog heden, dat deze „sinjeur" in gemeenschap met zijn zwager Willem v. d. Vliet, den jood, die nog wel een aangetrouwde neef van hen was, die poets gebakken heeft. Niet zeer christelijk; Karel Wertheim was indertijd de voorzienigheid van de familie van Heukelom, oude ingezeten Hollanders, die door ongelukkige speculaties hun groot fortuin verloren hebben en waarvan hij een dochter, Henriette, had getrouwd. Op de vier getrouwde zusters van Heukelom past met een kleine variatie het *bon mot*, dat men op een bekende Europeesche vorsten-familie heeft gemaakt:

De een is mooi en edel;
De ander is mooi, maar niet edel;
De derde is edel, maar niet mooi;
en de vierde is noch mooi, noch edel.

De vier, waarover wij spreken, zijn de dames Ines Roëll, Therese Quak, Henriette Wertheim en Koba Bunge. Het is een ieder overgelaten de genoemde eigenschappen op de vier toe te passen.

Professor Quak, de man, die zoo uitstekend het nuttige met het aangename weet te verbinden, die het probleem opgelost heeft, om de ideale roeping van den man der wetenschap met het meest krasse egoïsme van den geldman te verbinden, zal vermoedelijk verbaasd opkijken, dat men zijn Threes zoo durft te profaneeren en met zijn donderende basstem zal hij de schrijfster van dit boekje vervloeken; maar hij moge zich niet verwonderen, dat ook voor hem het grootste gedeelte der achting verdwenen is, waarop de vlijtige sympathieke professor in het kleine huisje te Utrecht aanspraak had — nu, nadat hij zich onder het Amsterdamsche „deftige" en „nette" gespuis weelderig rekelt en aan den dans om het gouden kalf heeft deelgenomen.

Karel Wertheim, de zwager van onzen bas-buffo, was in zijn jeugd, wat men zoo zegt, een mooi joodje. Hetzelfde zou men niet beweerd kunnen hebben van zijn neef Jacques Wertheim, een monster van een kerel, een man met de ondragelijkste hebbelijkheden, in wiens bezit twee vrouwen hier op aarde gedeeld hebben. De een was dik, de ander dun; de eene is dood, de ander leeft, maar dood of levend, ik veronderstel, dat beiden een zucht van verlichting hebben geslaakt, toen ze van hem verlost werden.

Dat het voor een freule Bicker nog al een beetje een zuren appel beteekent, om een semietischen gelukzoeker met het uiterlijk en de manieren van een Jacques Wertheim te trouwen, begrijp ik, te meer bewonder ik den moed van deze afstammelinge eener voorname Nederlandsche familie, om zich aan zulk een „scheusal" over te leveren!

Een waardig lid der Amsterdamsche jodengemeenschap is Gomperts, de aapmensch.

Toen Jehovah den heer Gomperts in den maak had, moet hij zich òf in het model vergist hebben en bij de apen terecht gekomen zijn, òf — vreeselijk het land hebben gehad.

Een nauwkeurige teekening der physionomie van den aapmensch zal ik den lezer sparen, het zou voor den een of ander mijner lezers met zwakke zenuwen slechte gevolgen kunnen hebben. Moeders kort vóór hun bevalling worden op de meest dringende wijze voor een ontmoeting met den heer Gomperts gewaarschuwd. Ik zal echter nooit de onbeschrijfelijke vreugde, het leven en de beweging vergeten, die opgaat onder de bewoners van een zeker huisje in „Artis" bij het binnentreden van den heer Gomperts.

Wij hebben hier weer een bewijs van het natuurlijk instinct aller dieren, die zich tot hun gelijken aangetrokken gevoelen.

De aapmensch is overigens een groote „patzer", die nog wel eens slechte ervaringen kon maken. Hij zocht voor zijn lompheden met voorliefde zulk een terrein op, waar de fatsoenlijke man met het oog op het overige publiek en de aanwezige dames een schandaal zoekt te vermijden. Dit zal dan ook wel de reden zijn, dat hij slechts eenige malen de welverdiende kastijding heeft ondergaan.

Schouwburgen, concerten, soirees, enz. zijn de geliefkoosde plaatsen, die de heer Gomperts, à l'abri van een flinken muilpeer, zich voor zijn toeren uitkiest. Als er een school uitgaat en drommen kwajongens er uitstormen, dan ziet men wel, dat de eene jongen den ander een klap geeft en dan hard wegloopt, schaterend van 't lachen over de goed gelukte aardigheid. Nu, dat is de specialiteit van den aapmensch. Aan de Berlijnsche beurs noemen de joden dat het zoogenaamde „tippen" en in een zoodanige omgeving zal hij het wel geleerd hebben.

Gomperts-aapmensch heeft een fabriek — „Articles de Paris" als ik mij niet vergis — die hij, vakman in die branche, met veel inzicht en kennis tot een beduidenden bloei heeft gebracht.

Joden zijn gaarne *en masse* als ze zulke streken uitvoeren en ze zoeken dan als mikpunt een paar arme drommels van christenen uit, om den ongekenden haat, dien hen bezielt, bot te vieren. Het eerste vereischte van den jood om op te treden is, dat hij in de overmacht moet zijn.

Der Jud allein
Ach Gott, wie fein!
Der Jud, en gros
Ach Gott, wie roh!

Dat dachten ook de joden, toen ze in gemeenschap met de politie het restaurant van den socialist Penning op het Waterlooplein verwoestten. Dat was een goede gelegenheid om eens een paar eerlijke arbeiders de kleeren van het lijf te scheuren, hun geld af te stelen en mee te nemen al wat zich liet meedragen, maar tevens, om een pluimpje van de politie te verdienen, opdat deze bij voorkomende gelegenheden een oog dichtknijpe! En dat is wel eens noodig!

Ik hoop maar, dat een ander maal de arbeiders beter voorbereid zul-

(Vervolg op pag. 12)

*) *Ook hier geldt: het was pas 1891. In 50 jaar tijds is er heel wat veranderd! Juist omstreeks dit tijdstip, bij de opkomst der verschillende roode en rose partijen en de toespitsing van den partijenstrijd, begint Juda's weg naar de macht in Nederland.*

HET ROEMLOOS AFSCHEID DER ORANJES:

KONINGIN WILHELMINA'S OORDEEL OVER DE N.S.B.

(Van een bijzonderen medewerker)

III

Aan het slot van mijn beschouwing over mijn bezoek ten paleize Noordeinde *) heb ik mijn voornemen te kennen gegeven den lezer nader te berichten, onder welke omstandigheden naar mijn overtuiging de Koningin is kunnen komen tot het verbijsterend tekort aan inzicht, waarvan zij ook bij de beoordeeling van het Nederlandsche nationaal-socialisme, belichaamd in de N.S.B., onmiskenbaar heeft doen blijken. Ik schrijf dit toe aan een complex van omstandigheden, waarbij haar op den voorgrond tredende karaktereigenschappen, naar mag worden aangenomen, van grooten invloed zijn geweest. Het staat wel vast, dat zij na haar kroning in 1898, dus op den leeftijd van 18 jaar, vrijwel uitgeleerd was. Van eenige diepgaande belangstelling, in welke richting ook, behalve dan dat zij in het bijzonder in latere jaren een zekeren aanleg voor de schilderkunst toonde, is eigenlijk nooit gebleken. Van een regelmatige studie evenmin. De enkele lessen in strategie door Generaal Cool, den gewezen chef van den generalen staf, noch het weinige onderricht, dat zij ontving van Professor Van Schelven van de Vrije Universiteit, kunnen als ernstige studie worden aangemerkt. Op welke wijze zij zich als Koningin der Nederlanden verder heeft kunnen bekwamen, is zelfs in haar naaste omgeving niet bekend. Althans wat ik daarvan vernam, gaf niet veel vertrouwen. Dit is te betreuren, daar zij over een voldoende bevattingsvermogen beschikte en zij het dus op den duur ongetwijfeld tot een eigen, op kennis en ervaring gefundeerd oordeel zou hebben kunnen brengen.

Het leven van een staatshoofd is echter in den loop der jaren in steeds toenemende mate in beslag genomen door allerlei nuttelooze zaken en plichtmatige bezigheden van representatieven aard, zoodat alleen onder de allergunstigste voorwaarden, d.w.z. bij een genialen aanleg, gepaard aan den ernstigen wil het volksbelang te dienen, dit tekort aan tijd kan worden geneutraliseerd. Deze voorwaarden waren bij de Koningin niet aanwezig. Hierbij komt, dat, zooals ik mij van ingewijde zijde heb laten voorlichten, haar geloof in eigen voortreffelijkheid en haar hoogmoedige houding voor een evenwichtige en bezonken ontwikkeling niet bevorderlijk waren. Zij had een geprononceerde overtuiging van een goddelijke taak en roeping, die zij te vervullen had en die, naar de feiten hebben bewezen, haar blijkbaar beletten, afdoende kennis te nemen van hetgeen in de gewone menschelijke samenleving voorviel en haar beheerschte. Haar belangstelling voor het dagelijksche wel en wee van haar Volk en van hetgeen het wereldgebeuren aan belangwekkends bracht werd hoofdzakelijk bevredigd door de lezing van een eenzijdig gericht dagblad.

Natuurlijk had zij haar Staatszaken, die haar in contact brachten met onze regeerders, die wij kennen, en met de leden van haar Raad van State, gewoonlijk dezelfde figuren op hun ouden dag. De Staatszaken behartigde zij ongetwijfeld naar eer en geweten, zeer constitutioneel en plichtmatig, maar tevens in het geloof van de kwaliteiten, haar bij haar geboorte van Hoogerhand toebedeeld.

Ik heb dit blijkbaar onbeperkt geloof der Koningin in haar van Hoogerhand opgelegde taak, welk geloof toch moet gebaseerd zijn op haar geboorte, dus op haar afstamming en haar bloed, nimmer in overeenstemming kunnen brengen met de door haar zoo nadrukkelijk aan den dag gelegde gezindheid voor het hier neergestreken Jodendom. Zonder eenige terughouding, zelfs met onmiskenbare aanmoediging, veroorloofde zij dit bedenkelijk parasitaire element in onze Nederlandsche samenleving zich te mengen in de belangen van haar Volk.

Ik kan mij haar geloof in den wil der Voorzienigheid allerminst verklaren, nu ik tot mijn verbijstering hoor, hoe zij door den Oranjezender het volk beschimpt, dat haar Moeder voortbracht en haar echtgenoot en ook den man, aan wien zij haar dochter gaf en die haar kleinkinderen heeft geschonken. Is dat haar geloof in den Allerhoogste, als zij het eigen bloed en het eigen ras, dat wil dus zeggen, dat van haar voorgeslacht, van zichzelf en van haar nageslacht verfoeit, terwille van dat Jodendom en der plutocratie, onder welker invloed haar regeering maar ook zij zelf stond?

Neen, dit is geen deemoedig Godsvertrouwen in hetgeen onafwendbaar komen moest als de vergelding voor hetgeen willoos en karakterloos werd geduld, zelfs werd aangemoedigd, ook door haar. Het is de verloochening van God's wil, een Volk aan den goddeloozen staat met de verjoodschte democratisch-liberale beginselen uit de Fransche revolutie prijs te geven.

Waaruit bestond haar medeleven met het volk anders dan uit het vertoon op straat of het plichtmatige bezoek aan een tentoonstelling of een hospitaal? Hoeveel ongerechtigheid is er niet gebeurd onder haar bewind? Hoeveel gezagsondermijning, verwildering van zeden en schandalen, ook in Oost en West? Heeft zij dan niet geweten, dat in Amsterdam door de godloozen, de Zoon Gods, in wien zij zegde te gelooven (Men herinnere zich haar lijfspreuk: „Christ avant tout" — Redactie Misthoorn) onder den letterlijk door **haar** benoemden burgemeester, vrijelijk werd gehoond, totdat een groepje van die „heidensche fascisten" die godlooze tentoonstelling in puin heeft geslagen? Heeft zij niet geduld, dat haar Koninklijke Marechaussee terwille van een liederlijken jood en een verpolitiekte Roomsche geestelijkheid werd vernederd? Heeft zij dan nooit iets begrepen van de manipulaties van een verfoeilijk man als een Mannheimer, een Barmat en dergelijken, die haar Volk vrijelijk konden plunderen onder de welwillende medewerking van een of meerdere harer Ministers, die zij grondwettelijk „naar welgevallen" niet slechts benoemen kon, maar ook ontslaan? Heeft zij niet geduld, dat dit grondwettelijk recht, mede door het toedoen harer Ministers, ten koste van onze geheele volksgemeenschap, eenvoudig tot een waan werd gemaakt? Heeft zij dan niets geweten, niets gezien en niets begrepen? Heette dat dan nog de vervulling van de taak, haar door de Voorzienigheid op de schouders gelegd?

Ik zal den lezer aantoonen, dat deze laatste Vorstin der Oranjes wel heeft kunnen weten, wel heeft kunnen zien en wel heeft kunnen begrijpen, als de wil en de zedelijke kracht, d.w.z. een *waarachtig Godsvertrouwen*, aanwezig waren geweest.

Nimmer zouden deze woorden geschreven zijn, als de Oranjezender zou hebben gezwegen en indien de Koningin niet zelf had gewild, door middel van dien zender ons volk op te hitsen. Ik zou gezwegen hebben, indien ik niet wist, dat ons volk, dat arbeidzaam en in goed vertrouwen zijn plicht vervulde, niet door haar en haar ministers in voorbedachten rade was verlaten. Ik zou wellicht nog hebben kunnen gelooven in haar, in wie ik steeds heb geloofd, indien ik haar niet had hooren schimpen op het Duitsche volk, dat nu ten koste van het bloed van ontelbare zijner zonen en ook van de beste onzer eigen zonen, alles offert om ons te beschermen tegen de Sovjethorden.

Is de Koningin dan zóó vergramd, dat zij kan vergeten, dat de moeder van haar vader, een Nederlandsche vorstin als zij, stamde uit het geslacht der Romanofs en dat haar Sovjetmedestrijder met zijn joodsche gangsterdom diezelfde Romanofs en dus haar vorstelijke bloedverwanten, koelbloedig in een kelder heeft doen slachten?

Is deze Koningin dan zóó ver gekomen, dat zij haar eigen naaste Duitsche bloedverwanten en het geheele Duitsche Volk, met hart en ziel den Führer Adolf Hitler toegedaan, beschimpen moet als „Moffen"? Kan dat ooit een noodzaak zijn voor een vorstin, die nimmer een daad verrichtte, zonder een beroep op de Voorzienigheid?

Ik zal u verder mijn belevenissen verhalen. Mijn gastvrouw vertelde mij, dat op één der rijtoeren, welke de Koningin met haar in Den Haag maakte, een groep menschen den Hitlergroet bracht. Op de vraag van mijn gastvrouw, of dat allen Duitschers waren, antwoordde de Koningin ontkennend met de woorden: *„Neen, er zijn ook hier wat van die nationaal-socialisten, die zich in een partij, de N.S.B., hebben vereenigd. Maar er zijn daaronder veel misdadigers en zij beteekenen niet veel. Dit is een geluk, want zij streven naar afschaffing van het Koningschap."*

Ziet hier, lezer, hetgeen onze Koningin haar gast over het Nederlandsche nationaal-socialisme onder Mussert wist te vertellen.

Mijn gastvrouw vroeg mij naar de waarheid. Ik heb ervoor zorggedragen, dat zij volkomen omtrent den Leider der N.S.B., het programma en de verhouding tot het huis Oranje werd ingelicht. Het staat voor mij onomstootelijk vast, dat de Koningin daarop van alles nauwkeurig verslag is uitgebracht.

Wanneer men echter de ontwikkeling der dingen heeft gevolgd, de oorzaken en de doelstellingen kent van den wereldoorlog 1914—1918, de strekking van het opgelegde vredestractaat van Versailles, het streven van den Volkenbond en voor alles, indien men heeft leeren beseffen, welke machten bij dit alles, alsmede bij de Russische revolutie en den Spaanschen burgeroorlog, achter de schermen werkten, dan wordt het duidelijk, dat ook hier, bij onze regeerders en onze Koningin, elk eerlijk streven naar een zelfstandige Nederlandsche Volksgemeenschap destijds nimmer eenig resultaat in den goeden zin meer heeft kunnen brengen.

Dat onze regeering in de vernederende dagen van Mei 1940 ons land ijlings heeft ontvlucht zal geen ingewijde ooit hebben kunnen verbazen.

Een volgend hoofdstuk zal een bedroevend licht werpen op de houding van de Oranjes.

N.

*) *Men zie „De Misthoorn" van vorige week.*

(Vervolg van pag. 10)

ONTHULLINGEN UIT ONZE „DEFTIGE KRINGEN"

len zijn bij zulk een slinkschen overval en de door de politie gesteunde semieten anders zullen ontvangen en in elk geval zoo, dat ze het terugkomen zullen vergeten.

Het nijdige in het semietisch karakter is ook de reden, dat de jood altijd denonceert, de een op den ander moet ophitsen. Het is de aangeboren „Schadenfreude" met het ongeluk van een medemensch, vooral als 't een christen is.

De Vries van Buren, lid van den gemeenteraad en manufacturenjood, *en gros*, behoort ook hier toe. Men weet, dat bij geen ras de sekssueele kwaliteiten zoo geprononceerd zijn als bij de Israëlieten. Daarvandaan dan ook die kolossale vermeerdering onder de joden, die meer op een konijnen-fokkerij doet lijken. Ook dit is een gevaar, dat voor de cultuur onzer nakomelingen niet onderschat mag worden.

Ook onze manufacturier schijnt deze eigenschap van zijn ras te deelen. Komt een mooie vrouw in zijn magazijn om inkoopen te doen, dan wordt ze in de zoogenaamde „knijpkamer" geleid, die dan hermetisch gesloten wordt. De meesten komen dan met een weinig gederangeerde kleeren te voorschijn, maar ze doen kolossale inkoopen, waarvan ze de kwitantie reeds in den zak hebben.

Eigenlijk moest Ben Pallones hier ook zijn plaats vinden. Hij beweert nu wel geen jood te zijn, maar ik geloof het niet. Zijn eigenschap als notaris, die — men zal het mij toegeven — hem reeds zeer verdacht laat schijnen, verzekert hem echter een plaats in een later hoofdstuk over onze rechtspleging en rechtstoestanden. Daar zullen we dan den kleinen smeerpoets en zijn ega (belle et bête) nader beschouwen.

De man heeft veel op zijn kerfstok, maar tot nog toe zijn hem de maatschappelijke constellaties niet ongunstig geweest, aan de algemeene verrotheid dankt hij zijn existentie, zij is het, die den kleinen, onzindelijken smeerpoets tot nog toe boven water heeft gehouden.

Onze beperkte ruimte verbiedt ons heden meer over het volk Israëls te Amsterdam te zeggen.

De Portugeesche joden hebben we in het geheel nog niet bezien en men kan ze dan ook niet in één adem met de anderen noemen.

De Portugeesche joden hier ter stede, ofschoon in den laatsten tijd nog al met de „Duitsche" geparenteerd, blikken met een diepe verachting op dezen neder. En dat met recht, want ze staan moreel hoog boven dezen.**)

Als ik ter onderscheiding van „Duitsche" joden spreek, zoo is dat weliswaar een contradictie, want een jood kan m.i. even weinig een Duitsche als een Hollandsche zijn en ware ik het een of het ander en niet geheel en al kosmopoliet, die al die nationaliteitskwesties beschouwt als middeltjes om de volkeren nog meer in afhankelijkheid te brengen, ik zou namens mijn nationaliteit tegen zulk een benaming protest aanteekenen.

Maar daar ontegenzeggelijk de meesten der Amsterdamsche joden uit het verre Oosten gekomen zijn en ze bij hun doortocht door Duitschland daar gewoonlijk een kortere of langere pauze in hun reis naar het rijke Westen maken, om zich een weinig in de kleeren te steken en een flink bad te nemen, zoo worden ze in het geheele Europeesche Westen als „Duitsche" joden versleten.

De rijkste joden in heel Europa dragen dan ook Duitsche namen, in elk geval een bewijs, dat ze in den tijd, toen in dat land de Israëlieten namen mochten kiezen, zich daar hebben opgehouden: Rothschild, Hirsch, Bischoffsheim, Goldschmidt, Sulzbach, Dreyfuss, Reinach, Meyer, Oppenheim representeeren reeds een zeer enorm deel van het mobiele Fransche of beter gezegd in Frankrijk aanwezige mobiele kapitaal.

Ze komen allen uit Duitschland; en Wertheim, Lippmann en Rosenthal niet minder.

Maar al komen ze ook uit Duitschland, uit Rusland, Polen of Galicië, zij zijn een volk, het uitverkorene, wat zich als een veelarmige poliep over de geheele wereld verspreidt.

Het is de „gouden internationale" die in de Alliance Israelite haar duidelijkste incarnatie vindt.

Ze zijn allen gelijk, ze hebben allen één doel en dat is den medemensch tot op het hemd uit te kleeden.

Of deftig lid der Eerste Kamer à la A. C. Wertheim, òf duivelstoejager à la Sequèra, òf man der wetenschap zooals Rosenstein òf leeglooper-type Gomperts-aapmensch, allen hebben ze een gemeenschappelijke gedachte en die heet MONEY!

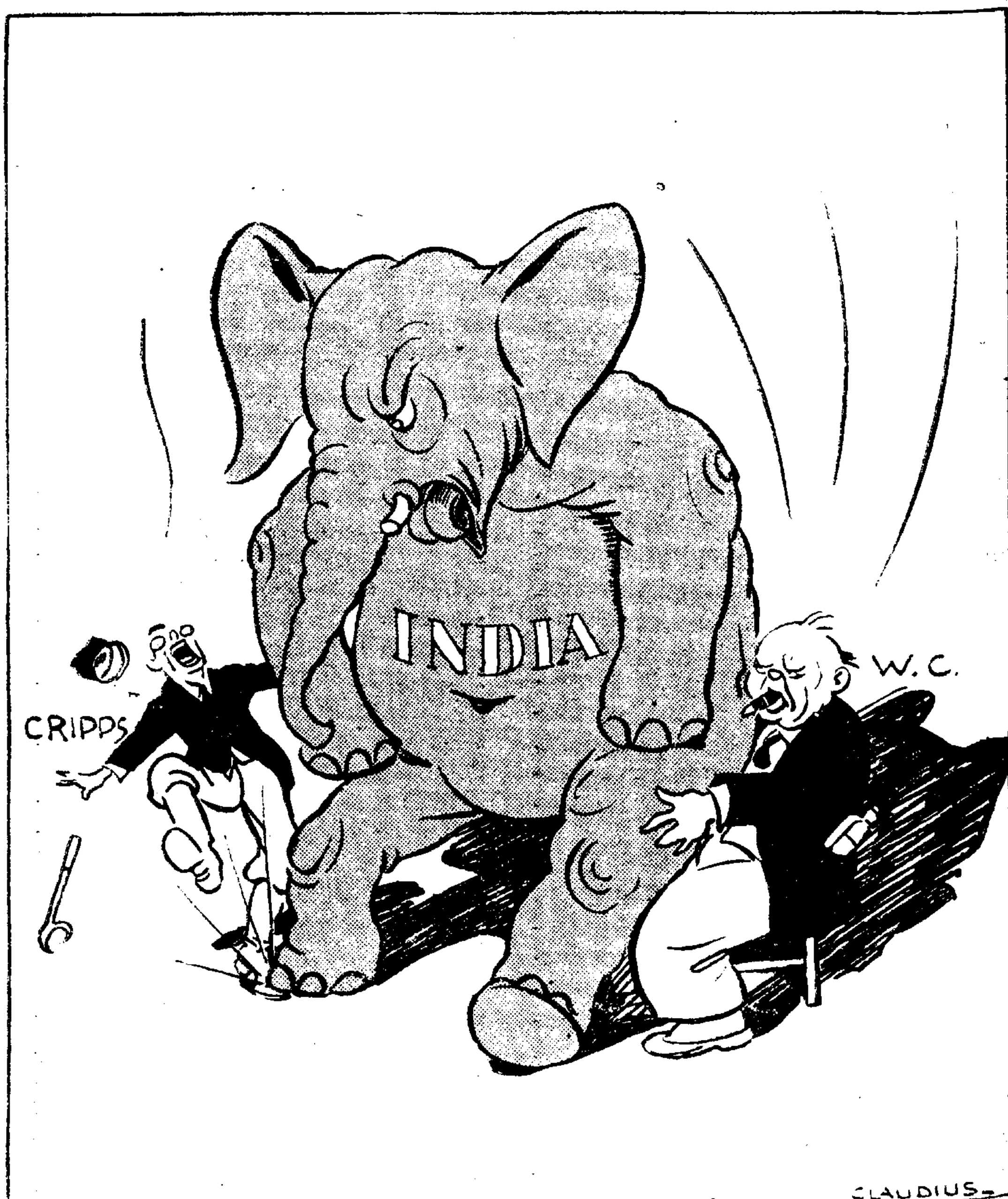
Er is geen jood te Amsterdam, die over den Dam loopt en die niet met een heilig respekt en met een diep gevoel van vereering langs het vuil-grijze gebouw loopt, waar die droom bewaarheid wordt. Dat is de tabernakel, waar het allerheiligste verborgen ligt; dat is de ware synagoge, waar ze zich allen thuis gevoelen, de orthodoxe en de hervormingsgezinde jood; de Poolsche dito met den langen Kaftan en de moderne dandy.

En als nu over eenige jaren de nieuwe beurs op het Damrak zal verrijzen en de dag der opening verschijnt, dan zullen ze allen een: „Hallelujah" aanheffen, allen, zooals ze er zijn, want die dag zal voor Amsterdam's joden een gewichtig tijdstip zijn in de geschiedenis van de verovering der wereld door Israël.

Wij echter, de onderdrukten en uitgeplunderden, die bij gemis aan talent en intelligentie niets anders kunnen doen dan onzen semietischen broeder, die de trappen van het kapitool des mammons opstijgt, met bewondering na te staren, wij stemmen weemoedig in met het vers van den dichter:

Und der Jud' mit krummer Verse,
Krummer Nas' und Krummer Hos'
Wandert hin zur hohen „Berse".
Tief verderbt und seelenlos.

**) *Men vergelijke de artikelen van Pieter Emiel Keuchenius, die wij onlangs in ons blad gepubliceerd hebben.*

Cripps voelt zich — blijkens zijn uitlatingen — door de Indische débâcle op de teenen getrapt. Churchill echter heeft verklaard, dat de zaak hem zwaar op de maag ligt!

De firma Jos. Driessen te Breda maakt op deze origineele en doeltreffende wijze propaganda voor de toetreding van vrijwilligers bij de Waffen-SS. Wij gelooven, dat dit idee waard is op andere fabrieksterreinen in ons land, waar dikwijls groote reclamevlakten ongebruikt blijven of nutteloos verbruikt worden, navolging te vinden.

DE SYNTHESE IN DEN OORLOG

Hoe men „vergeten burger" wordt

Van de hand van Jhr. Mr. D. J. de Geer, den gewezen minister-president, is onder bovenstaanden titel een brochure verschenen. De man, die eerst in de dagbladen met stelligheid verkondigd had als vergeten burger zijn laatste levensjaren te willen slijten, heeft de pen opgenomen en zich het recht aangematigd toch weer van zich te doen spreken. Blijkbaar bevalt hem de vergetelheid niet al te best en verbeeldt hij zich ook voor dezen tijd onmisbaar te zijn.

Dit geschrift is door den schrijver gebruikt als een verdediging van zijn persoon en schijnt tevens bedoeld als een vermanend woord aan het Nederlandsche volk. In werkelijkheid is het niet anders dan een reclame voor zich zelf. En dit is hem volkomen gelukt, want „Het Vaderland" maakt voor deze brochure een tamtam, die bijkans de geheele frontbladzijde beslaat van het avondblad van 9 April.

Om nu maar terstond met de deur in huis te vallen verklaren wij dit geschrift voor een verregaande onbeschaamdheid en een schandaal. Een verregaande onbeschaamdheid noemen wij het, omdat een prutser als oud-minister De Geer, die zelf met al zijn krachten jaren lang medegewerkt heeft aan den chaotischen en bedroevenden toestand, waarin ons land en volk zijn komen te verkeeren en — laten we het maar ronduit zeggen — aan de rotzooi van de dagen voor den oorlog en van 10—15 Mei 1940; die ook door zijn minister-presidentschap de grootste aansprakelijkheid draagt voor de catastrofe van Mei 1940 en alle gevolgen van dien en dus ook voor het verlies onzer koloniën, thans meent doodgemoedereerd zich te kunnen verontschuldigen en het Nederlandsche volk te moeten vermanen. Deze man is te verwaand om te beseffen, dat hij had moeten zwijgen, omdat hij aan ons volk niets meer te zeggen heeft en alle recht van spreken verloren heeft. Een schandaal noemen wij het, dat men voor dit prutsgeschrift het benoodigde papier heeft afgestaan, dat zeker wel voor betere doeleinden ware aan te wenden geweest.

En thans eenige opmerkingen over den inhoud.

De Heer De Geer vermeldt in zijn voorwoord, hoe hij uit Londen hier te lande is teruggekeerd, alsof dat waarlijk nog voor ons van eenig belang kan zijn. Het wedervaren van den gewonen Nederlandschen soldaat in de Waffen-SS of in het Nederlandsche Legioen aan het Oostfront interesseert ons meer dan de lotgevallen van een stelletje operetteachtige Nederlandsche „regeerings"-leden te Londen. Al zou de Heer de Geer morgen dood gaan, dan is dat voor onze natie niet het minste verlies, omdat hij nog niet het allergeringste steentje heeft bijgedragen tot het vestigen van een nieuwe toekomst.

De Heer De Geer zegt, dat hij niemand euvel duidt, dat hij een ander inzicht heeft, maar stelt wel prijs op een eerbiediging van het zijne. Dit kan hij nu wel neerschrijven, maar het is een stellige leugen, want als minister-president heeft hij de meening der nationaal-socialisten en duitschgezinden allesbehalve geëerbiedigd!

De beschaafde wereld is op weg naar zelfvernietiging, zoo vangt hij zijn betoog aan. Hoe komt de man er bij? Laat hij zich toch niet noodeloos ongerust maken. De beschaafde wereld van Europa is juist bezig om de duistere machten der onbeschaafdheid en ontaarding, zooals het jodendom, het kapitalisme, de vrijmetselarij, het bolsjewisme, die de Heer De Geer als staatsman heeft helpen bevorderen, grondig neer te slaan, opdat de beschaving ongestoord en vredig haar weg kan gaan.

De schrijver gewaagt verder van de door haat en wantrouwen geslagen kloven tusschen de volken. Hij zelf en zijn democratische kliek hebben niets onbeproefd gelaten om dien haat tegen het Duitsche volk en zijn Führer en de nationaal-socialisten aan te wakkeren. Zijn „christelijke" verdraagzaamheid, toen hij nog als „groot staatsman" macht en aanzien bezat, gold joden en alles en iedereen, maar juist niet de Duitschers, de nationaalsocialisten en de fascisten.

Aan het slot weet de schrijver niets beter te doen, dan ter leering van ons volk zijn betoog te staven met een lange en nietszeggende aanhaling van uitgerekend den jood Da Costa. Hieruit blijkt, dat de Heer De Geer nog altijd met zijn geest in den ouden tijd verstrikt is en van den nieuwen tijd niets snapt. Hij zou anders moeten weten, dat er in het nieuwe Europa voor den jood geen plaats meer is, omdat hij de vijand is van alle kultuur en ook de oorzaak van dezen en den Wereldoorlog. Of is het de bedoeling van den Heer De Geer met zijn synthese, om toch vooral de joden daarbij niet te vergeten en ze er maar weer bij te betrekken?

Deze aanhaling uit het werk van den jood Da Costa in dezen tijd en in dit verband noemen wij wederom een grove onbeschaamdheid. Zij eindigt met de volgende woorden: „En ook de meest verklaarde en moedigste tegenstander van den geest der eeuw ondervindt in zich zelf zoowel in alles wat hem omringt, dat hij een zoon zijns tijds blijft." Dit is nu weer typeerend voor den jood en daarom is het naar onze opvatting juist andersom. Wij zijn geen kinderen van den tijd, maar als echte Germaansche menschen scheppen wij den tijdgeest bewust naar onzen wil. Wij zijn dus geen kinderen des tijds, maar omgekeerd is de tijd een kind van ons.

De door den Heer De Geer ontdekte punten van overeenkomst tusschen Duitschland en Engeland, zijn naar onze opvatting niets dan boerenbedrog. Er is immers een hemelsbreed verschil of de „groepsvorming der volken", zooals de schrijver dat aanduidt, gebaseerd is op een lotsverbondenheid naar volkschen grondslag en ruimtelijke saamhoorigheid, zooals het nationaal-socialisme zich voorstelt, dan wel of zij zuiver joodsch-kapitalistisch - imperialistisch zal zijn, zooals de Engelsch-Amerikaansche plutocratenkliek zich dat denkt, waarbij de volken zich moeten onderwerpen aan den wil en de belangen van het „superieure" Britsche volk en de joden.

Het nieuwe groote Europa, dat na dezen oorlog zal verrijzen, zal staan onder leiding van het Groot-Germaansche Rijk, dat nationaal-socialistisch zal zijn, en waarin voor de joden geen plaats meer is. Ook wij Nederlanders zullen deel uitmaken van dat eeuwige Groot-Germaansche Rijk. Voor de vorming van dat Groot-Germaansche Rijk en het nieuwe Europa is al het oude joodsch-kapitalistisch-democratische beslist onbruikbaar en het moet radikaal worden uitgeroeid. Dus geen synthese op vermolmde en onbruikbare fundamenten, doch een nationaal-socialistische opbouw van den grond af.

Wil de Heer De Geer nog nuttig zijn voor zijn volk, dan boete hij zijn zware schuld door zijn cumulatie-pensioenen aan den Nederlandschen Volksdienst af te staan en voor het overige het diepste politieke stilzwijgen te bewaren, opdat het nieuwe Nederland, waarin voor hem geen plaats is, hem zoo spoedig mogelijk vergete.

PIETER EMIEL KEUCHENIUS

DE STEM DER PERS.

OVER DE BROCHURE — DE GEER

De brochure van „een vergeten burger"

In een „Woord vooraf" rechtvaardigt de heer De Geer zijn komst naar Holland. Dit inleidende woord is vreemd aan den inhoud van het geschrift; de brochure zelf heeft niet veel om 't lijf en verheft zich niet boven het peil van een colportagetractaatje. De vraag zal opkomen of deze brochure niet geschreven werd terwille van het „Woord vooraf".

(„Haagsche Courant")

Poging tot synthese.

In dit verband doet het ook wat vreemd aan, dat jhr. De Geer het niet noodig heeft geoordeeld in zijn brochure de verklaring af te leggen, die een groot aantal Nederlanders bij zijn terugkeer op vaderlandschen bodem reeds van hem verwachtte, en die thans, nu de oud-minister-president opnieuw en uit vrijen wil in de schijnwerpers van het openbare leven treedt, toch zeker tegemoet gezien mocht worden. Met geen woord rept jhr. De Geer in zijn geschrift, ook niet in het „persoonlijke woord" dat hij vooraf doet gaan, over de zeer weinig naar synthese strevende landspolitiek, die voor en tijdens de Meidagen onder zijn verantwoordelijkheid is gevoerd. Kan men zich nog indenken, dat jhr. De Geer op het oogenblik een voor ons land zoo noodlottige rol als een Van Kleffens gespeeld heeft, nog onbesproken laat, omdat hij het beter acht daar later op terug te komen, een openlijk woord over de in haar gevolgen zoo funeste bejegening, den Nederlandschen nationaal-socialisten voor en tijdens de oorlogsdagen aangedaan, met medeweten en in vele gevallen op last van de overheid, had niet mogen ontbreken.

(„Algemeen Handelsblad")

Stem uit 't verleden.

Wat er in de brochure staat, geeft ons geen aanleiding tot commentaar, doch veeleer datgene wat er niet in staat. Jonkheer De Geer, die minister-president was, toen de oorlog uitbrak, met zijn kabinet vluchtte naar Engeland en later in ons land terugkeerde om hier als „vergeten burger" te leven, wenscht blijkbaar niet vergeten te worden, doch heeft zelf wèl eenige dingen vergeten, die ons onherroepelijk in het geheugen zijn blijven hangen. De Geer is als regeeringshoofd tijdens de oorlogsdagen, mede verantwoordelijk en aansprakelijk voor de toestanden van gruwelijke terreur en willekeur, die toen hebben geheerscht.

Hij is verantwoordelijk, in ieder geval moreel verantwoordelijk, te achten voor den dood van verschillende Nationaal Socialisten; hij is mede verantwoordelijk voor de opsluitingen en interneering van een groot aantal kameraden, onder de slechtst denkbare omstandigheden; hij is verantwoordelijk voor het vele leed en de niet meer te vergeten beleedigingen en mishandelingen, aangedaan aan dat volksdeel dat immer gewaarschuwd heeft tegen de heillooze politiek van de opeenvolgende regeeringen, waarvan de zijne de laatste was, **hij is tenslotte verantwoordelijk voor den toestand, waarin Nederland op het oogenblik verkeert, doordat hij met zijn regeering het land heeft verlaten en het volk in den steek heeft gelaten op een critiek oogenblik in onze geschiedenis, waarop aanblijven en zijn plicht doen de eenig juiste houding tegenover volk en** vaderland zou zijn geweest.

(„Het Nationale Dagblad")

Oud-minister De Geer komt tot inzicht.

Hierin ligt de groote beteekenis van deze brochure: de erkenning dat het verleden nooit terugkomt en dat de toestand zich ontwikkelt „hoe de oorlog ook moge afloopen", naar een samenbundeling der volkeren en staten in grooter verband.

Deze verklaring van den Christelijk-Historischen De Geer — in een tijd, dat hij zeer goed verder had kunnen zwijgen — getuigt van een overtuiging, die in Christelijk-Historische kringen beroering zal verwekken.

Mogen daar velen tot gelijk inzicht komen en aldus zich eindelijk afwenden van den eeuwigen terugblik naar het verleden; mogen ook in deze kringen velen eindelijk den groei der dingen aanvaarden en bereid zijn naar een nieuwe toekomst te zien. Het kan de taak van ons volk slechts verlichten. Het is de verdienste van mr. De Geer thans in de starre Christelijk-Historische muur althans het begin van een bres te hebben geschoten.

Wie daar het naar hem luisteren willen, die zouden wij — om onzerzijds nu ook eens in „de tale Kanaans" te spreken — willen herinneren aan Lucas 17:31, 32, waarin het heet: „en wie op den akker zijn, die keeren desgelijks niet naar hetgeen dat achter is. Gedenkt aan de vrouw van Lot."

Ook de vrouw van Lot kon het oude niet vergeten.... en werd een zoutpilaar. Dezulken zullen thans ook ongetwijfeld De Geer voor „verrader" schelden; dat is dan zijn dank — gelijk het dat voor velen van ons is geweest — en zijn straf voor een politieke rol voor den oorlog, die met dit alles in lijnrechte tegenspraak was.

Hoe groot ook de binnenlandsche beteekenis van De Geer's uitlatingen mogen zijn — aan het herstel van den vrede thans, op den door hem genoemden grondslag gelooven wij niet.

Dan zou er nog heel wat moeten veranderen. Het is immers niet voldoende, dat er alleen maar t.a.v. dit punt overeenstemming zal zijn. Want de eenheid die in Europa groeit, zal zijn een socialistische eenheid van socialistische volksgemeenschappen — wat er aan de overzijde zal groeien kan niet anders zijn, dan een reconstructie van nieuwe liberaal-kapitalistische imperia. En daartusschen is geen compromis mogelijk.

(„Het Volk")

„Fatsoen" van demokraten

Zij kennen geen eerbied voor een in eerlijken strijd gevallen tegenstander!

Zaterdag 28 Maart was een zwarte dag voor de — overigens weinig strijdlustige — voorvechters der democratie in Winterswijk. De nieuwe burgemeester, kam. Dr. W.P.C. Bos, werd op dien dag in zijn functie geïnstalleerd. En hoewel de gemeente Winterswijk meer dan 2000 leden en sympathisanten der N.S.B. in haar midden telt, hadden dezen blijkbaar niet den moed van hun ingenomenheid met de benoeming openlijk getuigenis af te leggen: slechts een 150-tal belangstellenden had zich voor het gemeentehuis verzameld op het uur der plechtigheid. Wellicht speelde vrees hier een rol: zooals men in een parochiedorp den dwang der geestelijkheid vreest, zoo neemt men zich in een arbeidersdorp in acht voor de wrekende macht van de liberale plutokratie en het roddelend kleinburgerdom.

Doch ter zake: De nieuwe burgervader werd, zooals gebruikelijk, door den oudsten wethouder, een liberalen, rijken boer, ingehuldigd, hetgeen geschiedde met de volgende treffende toespraak (spatieering van ons):

> Burgemeester Bos, U zult begrijpen, dat ik met zeer gemengde gevoelens mij van mijn taak kwijt U als burgemeester van Winterswijk te installeeren. Ik zal daarom zeer kort zijn. Bovendien, U kent Winterswijk, U kent zijne nooden en behoeften, U weet wat er bij de bevolking leeft, U weet, dat belangrijke vraagstukken op verschillend gebied U ter oplossing zullen worden voorgelegd. Welnu, ik hoop, dat zoolang U als hoofd dezer gemeente geroepen zult zijn hare belangen te behartigen, dit zal strekken tot het welbegrepen belang van haar geheele bevolking.

De nieuwe gezagsdrager hield daarop een groote rede, die in nationaal-socialistische kringen en zélfs in die der tegenstanders algemeen geprezen is om haar beslisten toon, haar kloeke taal en haar principieele zuiverheid. In het verloop van deze rede memoreerde Dr. Bos den dood van een plaatsgenoot, die zijn leven aan het Oostfront had gegeven voor zijn ideaal. De „Winterwijksche Courant" vermeldt daarover het volgende:

> Kameraden, leden der N.S.B.,
>
> Alvorens mij tot U te richten, verzoek ik U en de overige aanwezigen op te willen staan.
>
> Het is bekend, dat dezer dagen het bericht binnengekomen is, dat onze jonge kameraad en plaatsgenoot Leemkuil aan het Oostfront gevallen is.
>
> Hoe hooger het doel is, dat men najaagt, hoe meer men bereid moet zijn, daarvoor in te zetten.
>
> Voor het hoogste doel offerde onze kameraad Leemkuil alles wat hij geven kon, zijn leven.
>
> In den strijd tegen het Bolsjewisme is hij gevallen voor Leider, Volk en Vaderland.
>
> Wij willen zijn nagedachtenis eeren en ik verzoek U, met mij een oogenblik van stilzwijgen in acht te nemen.

Waarna het blad de volgende mededeeling doet:

> **Aan het verzoek van den burgemeester om allen op te staan en door een oogenblik van stilte de nagedachtenis van den gesneuvelde te eeren, werd door allen voldaan, uitgezonderd de heeren oud-waarnemend burgemeester Voorink en de wethouders Tenkink, Weerkamp en Bent (resp. van huis uit liberaal, anti-revolutionnair en vrijzinnig-democraat — Red.).**

Nu weten wij, dat de verdwazing van demokraten en andere voorvechters van de wáre vrijheid en het wáre geloof vèr gaat. Wij weten, dat men in bepaalde kringen allengs den zin voor de werkelijkheid totaal verliest, als gevolg van den blinden haat, waardoor men zich laat leiden. Doch wat hier gepresteerd is, overtreft alles, wat totnutoe op dit gebied aan onbeschaamdheid en idioterie werd vertoond. Men realiseere zich immers:

Hóe ook in den oorlog de partijen tegenover elkaar mogen staan, hóe fel en bloedig zij elkaar ook mogen vernietigen, er is altijd één oogenblik, waarop de strijd wordt gestaakt, de wapens zinken en de vanen neigen: het oogenblik, waarop de dooden worden herdacht. Het behoort tot de eer van den soldaat, dat hij den gevallen vijand, die na den dood geen vijand meer is, zijn eeregroet brengt.

Juist wij Germanen hebben te allen tijde dit begrip der soldateneer hoog gehouden. Juist wij nationaal-socialisten eerbiedigen den eerlijken tegenstander — IN den strijd èn nadat hij gevallen is. Het is ons b.v. bekend, dat op de graven der Engelsche vliegers op het kerkhof van Winterswijk destijds door nationaal-socialisten in alle stilte bloemen zijn gelegd. Het is even bekend, dat ieder waarachtig Nederlander bij een bedevaart naar den Grebbeberg daarmee Nederlanders èn Duitschers eert, omdat over den dood de politieke meeningsverschillen zwijgen en slechts de gedachte blijft aan hen, die, onverschillig hun nationaliteit, hun leven lieten in den strijd om een betere wereld.

Niet aldus echter de hoogst democratische en allerchristelijkste heeren ex-gemeentebestuurderen van Winterswijk! Toen hun gevraagd werd den gevallen strijder, die — hoe absurd in hùn oogen ook de doeleinden mogen zijn, waarvoor hij streed — toch zijn leven, zijn waardevolste bezit, inzette en gàf voor zijn ideaal, te eeren, toen weigerden zij. Zij weigerden den dapperen plaatsgenoot een klein bewijsje van hun soldatisch eerbesef te geven, en zij trapten hem achterna in zijn graf! Dàt is blijkbaar demokratisch fatsoen!

Geef òns dan maar de „onfatsoenlijke" bende, die dit demokratische fatsoen voorgoed uit de wereld helpt! En moge dit stukje bewerken, dat hier geen precedent geschapen wordt voor soortgelijke gevallen bij andere plechtigheden, waar de demokratie vertegenwoordigd is, doch dat dit schandalig voorval zonder herhaling blijft!

(Vervolg van pag. 4)

ontzaglijke opofferingen, zijn bewapening te voltooien en hoe het bereid was, deze bewapening in te zetten, indien Benesj, dien hij, toen hij tijdens den wereldoorlog aan het front stond, reeds als een samenzweerder had leeren kennen, niet bereid was om de 3½ millioen Duitschers, na een onderdrukking van vele jaren, hun vrijheid terug te geven. Niettegenstaande het feit, dat nog zeer kort van te voren Frankrijk en Engeland een „garantie" verstrekt hadden aan Tsjecho-Slovakije voor het geval dit land bloot zou komen te staan aan een Duitsche „agressie", bleek de waarde van het woord wanneer het kwam te staan tegenover de Germaansche daad: Sudetenland keerde tot Duitschland weer.

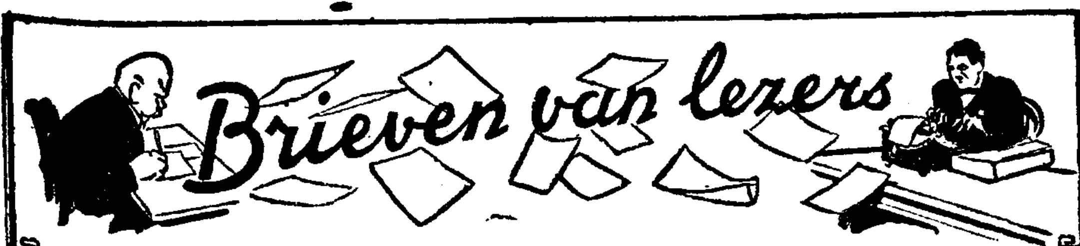
Doch evenals in den vorigen wereldoorlog zette Engeland, ondanks het feit, dat de Führer zoo herhaalde malen de vriendenhand had aangeboden en op geen enkele wijze de souvereiniteit van eenig Engelsch gebied, waar ter wereld ook, bedreigde, zijn omsingelingspolitiek tegen Duitschland voort.

In Polen werd een gewillig slachtoffer gevonden. Een misdadige regeering — de tienduizendvoudige moord op weerlooze Duitsche burgers heeft hiervan het onweersprekelijke bewijs geleverd — leende oor aan de Engelsch-Fransche inblazingen. Bij een tot heden onverklaarbaar gebleken overschatting van eigen kracht en onderschatting van datgene waartoe Duitschland in staat zou blijken, meenden de regeeringen van die landen thans wel sterk genoeg te zijn om, thans voor eens en altijd, met het zoo gehate en gevreesde Duitschland af te rekenen. Het conflict, dat gerezen was rond de oer-Duitsche stad Danzig en dat, indien gevolg was gegeven aan de voorstellen van den Führer, zonder eenig bezwaar op vreedzame wijze had kunnen worden geregeld, werd de lont, die het kruit zou aansteken. Wij weten, hoe op den derden September van 1939 de ontploffing kwam. De oorlog, zijn gevolgen, zijn resultaten — onnoodig deze hier thans te memoreeren. Wat de vooruitzichten betreft: wij schreven reeds waarom het Duitsche volk de toekomst in rotsvast vertrouwen in de oogen blikt.

De Führer, die in de jaren van vrede zijn Duitsche volk welvaart en zelfrespect schonk, die zijn volk in de jaren van oorlog leidde van overwinning tot overwinning, hij viert thans zijn 35sten verjaardag.

„Wanneer," zoo verklaarde hij ter gelegenheid van de opening van het oorlogswinterhulpwerk 1941—'42, „deze oorlog zal zijn geëindigd, zal ik daaruit terugkeeren als een nog veel fanatieker nationaal-socialist, dan ik vroeger was. Ik kom uit dezen oorlog eens terug, weer met mijn oude partijprogram, welks verwezenlijking mij nog belangrijker is en schijnt te zijn, dan wellicht op den eersten dag."

Kunnen wij, Nederlandsche nationaal-socialisten, den Führer een beter verjaardagsgeschenk aanbieden dan de plechtige gelofte hem bij de voltooiing van zijn zware taak terzijde te staan zoover onze zwakke krachten dit vermogen? Moge den Führer nog vele gelukkige jaren geschonken worden. Moge hij in zijn opofferenden arbeid tot heil van alle Germaansche landen nog langen tijd voor ons bewaard blijven. Adolf Hitler, Sieg Heil! *Sybrand Schellinger*

SMULLENDE SMOUZEN

Tijdens onze dagelijksche reizen door het geheele land hebben wij gemerkt, dat zich den laatsten tijd het volgende onaangename verschijnsel met de regelmaat van een klok voordoet. Nu alle openbare gelegenheden voor joden verboden zijn, maken de platvoeters er een sport van, in banketbakkerszaken het lekkerste gebak uit te zoeken — waarbij ze niet zelden gebak, dat door anderen moet worden opgegeten met hun vieze tengels beroeren — en dit op hun gemak en met het oude poeha in de zaak gaan zitten consumeeren. Dit is ongetwijfeld een ontduiking van de bekende bepalingen, die wij hiermede onder de aandacht van de betrokken autoriteiten brengen.

Amsterdam v. B.

POSTZEGELVERZAMELINGEN IN JOODSCH BEZIT

Te Amsterdam, Singel 138, is gevestigd het Reclamebureau A. A. Bosschart. De oorspronkelijke eigenaar, de halfjood Bosschart, is eenigen tijd geleden wegens spionnage terechtgesteld. Zijn eerste medewerker, de voljood Stork, een alleronaangenaamst manneke, dat nog niets heeft geleerd, vertelt aan ieder, die het maar hooren wil, dat hij nu de baas is. Als dit juist is, waaromtrent een onderzoek ons gewenscht lijkt, dient dit bedrijf ten spoedigste te worden geariseerd. De jood Stork pocht er voorts op, dat hij een van de grootste Nederlandsche postzegelverzamelingen heeft. Het is goed, dat we dit even memoreeren; mogelijk wordt hier ook nog eens de uitstekende maatregel genomen, waarmede het Protectoraat ons is voorgegaan: inbeslagname van alle joodsche postzegelverzamelingen.

Amsterdam v. B.

NOG STEEDS JODEN IN OFFICIEELEN DIENST

Van het Rijksbureau voor Afvalstoffen in Den Haag ontving ik, op een verzoek mijnerzijds, waar met het oude papier te blijven, een schrijven, dat men mij zou sturen M. Meyer uit Borculo. Deze kwam al spoedig opdagen en bleek een jood te zijn. Hoe is het nu? Heeft dit Rijksbureau joden in dienst en moet ik hun de papierrommel afstaan, waar zij nog mee kunnen sjacheren? Op mijn vraag of hij ook glasscherven meenam, antwoordde hij: „Nee, die neem ik alleen per wagon." Ik heb nog niets afgestaan, doch wacht op Uw antwoord.

Met nat. soc. groet Heil Hitler!

Ruurlo B.

Wij hebben destijds reeds — het betrof toen Hilversum — gewezen op het feit, dat het Rijksbureau voor Afvalstoffen bij voorkeur joden in officieele functies aanstelt. Het is ons een raadsel, hoe het mogelijk is, dat anno 1942 geen enkele instantie zich geroepen acht aan dit verregaande schandaal een eind te maken. Onzen abonné adviseeren wij zich als konsekwent nationaalsocialist te gedragen, dat wil zeggen te weigeren zijn afval aan dezen jood over te dragen, waardoor hij een wantoestand zou erkennen en in de hand werken. Liever verbrande onze lezer zijn papier, alhoewel in een tijd van materiaalschaarschte een modus, waarbij dit oude papier weer productief te maken zou zijn zonder inschakeling van den jood het meest aanbevelenswaardig is. — Red.

TREINJODEN

M. H. Daar er hier te Breda nog zéér vele joden gebruik maken van den trein, en wij in de veronderstelling zijn, dat joden geen gebruik hiervan mogen maken zonder speciale vergunning, verzoeken wij U beleefd, ons te willen mededeelen, of onze meening juist is.

Indien dit zoo is, door wie wordt er dan contrôle op gehouden, dat de joden deze verordening niet saboteeren? Door den stations-chef, of een ander persoon?

Met belangstelling zien wij Uwe gewaardeerde berichten tegemoet en verblijven met

Heil Hitler!

Breda D.

Wij hebben herhaaldelijk in ons blad gewezen op den wantoestand, dat reizende joden, die volgens de voorschriften in bezit moeten zijn van een reisvergunning, door geen enkele instantie der Spoorwegen behoeven te worden gecontroleerd. Blijkbaar neemt niemand aanstoot aan deze idioterie. — Red.

DE DAVIDSSTER OP HET HUIS DER GEMEENTE

Geachte Redactie,

Dezer dagen bracht ik een bezoek aan Oss, een plaats die om velerlei redenen bekend en berucht is, o.m. door een der grootste rechtsverkrachtingen uit het democratische tijdperk.

Oss bezit natuurlijk een raadhuis. Het is een verbouwde villa van den margarinejood Van den Bergh. Het is een protserig gebouw, zonder eenige architectonische waarde, waarin zich al de wansmaak weerspiegelt van onze cultuur omstreeks de eeuwwisseling en van dezen woestijnbewoner zelf. Toch is dit nog niet alles. Dergelijke stadsschoon-bedervende gebouwen, ook raadhuizen, staan er meer in Nederland.

Het merkwaardige is, dat in den Noorder-zijgevel van het raadhuis te Oss twee Davidssterren zijn ingemetseld. Deze gevel heeft een topgevel, waarin een raam met rond bovenlicht. Daarnaast bevinden zich twee blinde ronde ramen en in het metselwerk binnen de zandsteenen omlijsting van die ronde ramen zijn die Davidssterren ingewerkt, n.l. de eene driehoek met roode en de andere met gele steenen.

Ik vernam ook nog van mijn kennissen te Oss, dat onder het oude bewind te Oss in de hall van het raadhuis op de eereplaatsen aan den muur de portretten hingen der Joodsche stichters van de industrieën te Oss, n.l. van Zwanenberg, Hartog en Van den Bergh. Hun walgelijk Joodsche gezichten grijnsden iederen bezoeker tegen. Slechts op herhaalden aandrang is het mogen gelukken, en niet dan nadat andere maatregelen in het vooruitzicht gesteld waren, den burgemeester te overtuigen, dat het tijd werd, dat deze portretten verdwenen.

Er is in Nederland nog wel het een en ander op te ruimen!

Hoogachtend,

Arnhem K.

JODEN GAAN NOG STEEDS VOOR!

Kameraden,

Bij mijn verblijf in Holland heb ik mij geërgerd aan het feit, dat bij een distributiekantoor eenige honderden joden in de rij stonden en de politie en het personeel weigerden Ariers voor te laten gaan. Dat het jodentuig weggaat, is prachtig, maar dat het tot het laatste oogenblik een last is, dat is teveel!

Hou Zee!

Seehausen A.

Knipsels zonder commentaar

WIJ VERKOOPEN
Juweelen, Goud en Zilver.
Diverse Polshorloges
Firma J. ALTER,
Weissenbruchstraat 282, Tel. 775908
(„Haagsche Courant")

INDISCHE PAKKEN
Lederen Jassen, Heeren, Jongens- en Dameskleeding in elken staat koopen wij. S. JOëL, Herderslaan 92 h., Hobbemastraat, Tel. 722620.
(„Haagsche Courant")

INTERNATIONAL COST ACCOUNTANCY
„ECONOMA"
Dr. F. O. K. RAUCHFLEISCH **Dr. M. A. RAUCHFLEISCH-BREIL**
BUREAU VOOR TOEGEPASTE BEDRIJFSECONOMIE
HEEMSTEDE **AMSTERDAM**
H'DREEF 176 **KEIZERSGRACHT 441**
TELEFOON 29499 **TELEFOON 31565**

(Uit een rondschrijven —1942)

„CONFIDANCA" presenteert: een
Sterren Regen
voor de tweede maal in 's Gravenhage in de Dierentuin op Zaterdag 21 Maart a.s. m.m.v.

De Rhythm Sellers
le prijswinnaars Concours van Dansorkesten 194

De Indian Melody Makers
Het bekende Nederlandsche Hawaïan Ensemble

De Bamboozlers
De Ned. Rivalen du Hot Club de France

Mischa Korsakoff
de beroemdste Europeesche Accordeon Virtuoos en Parodist

De Bellows
het vermaarde Ned. Mondharmonica Trio

(Uit een uitnoodiging)

LIAN KWIE NJO
en diens echtgenoote
MARIA HENDRICA HEEMSKERK
beiden zonder bekende woon- of verblijfplaats, zijn bij een op 11 April 1942, door mij uitgebracht exploit
OPGEROEPEN
Om op **Dinsdag 21 April 1942**, des morgens te tien u., voor den Kantonrechter te 's-Gravenhage, in het Gerechtsgebouw aan de Prinsegracht no. 45 aldaar, te verschijnen.

Ten einde alsdan te worden gehoord op een aan Z.E.A. ingediend verzoekschrift, waarbij diens tusschenkomst wordt ingeroepen tot het aangaan van een huwelijk door Lian Kwie Marie Njo met Lieselotte Jansma, beiden wonende te 's-Gravenhage.

C. E. van Nieuwenhuizen
deurwaarder.
(„Het Vaderland")

HENDRIK FREDERIK MULLER en diens echtgenoote, de Javaansche vrouw SALIJEM, beiden zonder bekende woon- of verblijfplaats, zijn bij een op 9 April 1942 door mij uitgebracht exploit
OPGEROEPEN:
Om op Vrijdag 17 April 1942, des morgens te tien uur, voor den Kantonrechter te 's-Gravenhage, in het Gerechtsgebouw aan de Prinsegracht no. 45 aldaar te verschijnen. Ten einde alsdan te worden gehoord op een aan Z.E.A. ingediend verzoekschrift, waarbij diens tusschenkomst wordt ingeroepen tot het aangaan van een huwelijk door HERMINE MULLER met KURT EGON CATS, beiden wonende te 's-Gravenhage.

C. E. van Nieuwenhuizen
deurwaarder.
(„Het Vaderland")

Steunt ons Blad

TER OVERNAME GEVRAAGD
de Nrs. 1 t/m 52 van **DE MISTHOORN**. Ook afz. Nrs. Br. Roeterink
1e Braamstraat 15 Den Haag.

In ons archief ontbreken de volgende nummers van De Misthoorn:
1940: Nr. 45 tot en met 51, Nr. 56, (15 Aug.), Nr. 69, (31 Nov.).
1941: Nr. 78 (1 Febr.), Nr. 81 (22 Febr.), Nr. 82, (1 Maart), Nr. 84 (15 Maart), Nr. 85 (22 Maart).
Wie onzer lezers kan ons deze nummers toezenden? Postbus 367, Amsterdam.

Ondergeteekende ....
Straat ....
Woonplaats ....
wenscht een kwartaal* / jaar* abonnement op „De Misthoorn", tegen
een abonnementsprijs van f 1.25 per kw. / f 4.75 per jaar*
bij vooruitbetaling te voldoen
U gelieve over dit bedrag te disponeeren*
Het bedrag wordt binnen 8 dagen op Uw giro 322600 overgeschreven*

Handteekening

* Doorhalen wat niet verlangd wordt